

VELKOLEPÁ CESTA, KTERÁ MŮŽE SPASIT SVĚT.

VĚŽ ÚSVITU

SARAH J. MAASOVÁ

Věž úsvitu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maasová
Věž úsvitu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SARAH J. MAASOVÁ

VĚŽ
ÚSVITU

Přeložila Ivana Svobodová

*Pro mou babičku Camillu,
která překonala hory a moře
a jejíž pozoruhodný život je mým
nejoblíbenějším epickým příběhem.*

I. ČÁST

MĚSTO BOHŮ

1

Chaol Westfall, někdejší kapitán královské stráže, nyní pobočník nově korunovaného krále Adarlanu, zjistil, že je jeden zvuk, který nenávidí víc než kterýkoli jiný.

Kola.

Zvlášť když kodrcala po palubě lodi, na níž strávil uplynulé tři týdny při plavbě rozbouřenými vodami. Teď rachotila a cvakala po naleštěných podlahách ze zeleného mramoru a složitých mozaikách v zářivém paláci khagana jižního světadílu v Antice.

Chaol nemohl dělat nic jiného než sedět na kolečkovém křesle, na které pohlížel jako na vězení i jako na jediný způsob, jak procestovat svět, a tak pozorně zkoumal rozlehlý palác vystavěný na vrcholku jednoho z bezpočtu kopců hlavního města. Veškerý materiál na jeho stavbu byl přivezený z některé části khaganovy mocné říše na počest všech jeho území.

Nablýskané zelené podlahy, po kterých jeho křeslo právě kodrcalo, pocházely z lomů na jihozápadě světadílu. Rudé sloupy opracované do podoby mohutných stromů, které natahovaly nejvyšší větve po kupolovitých stropích, jež tvořily jeden nekončící příjímací sál, sem byly dopraveny z písčiny pouští na severovýchodě.

Mozaičky, jež střídaly zelený mramor, vytvořili řemeslníci z Tigany, dalšího z významných khaganových měst na hornatém jižním pobřeží světadílu. Každá zpodobňovala scénu z bohaté, kruté a slavné minulosti khaganátu: Staletí, která předkové zdejších lidí prožili jako nomádi na hřbetech koní v travnatých

stepích na východním kraji světadílu; vzestup prvního khagana, válečníka, který sjednotil roztráštěné kmeny do dobyvačného vojska, jež postupně dobylo světadíl a pomocí vychytralosti a geniální strategie založilo říši, již se nikdo nemohl rovnat. Následovala vyobrazení následujících tří staletí, kdy různí khaganové říši rozšiřovali, přerозdělovali bohatství stovky krajů po celém území, budovali nesčetné mosty a cesty, které je spojovaly, a pevnou rukou nezpochybnitelně panovali širému kontinentu.

Třeba mozaiky ukazovaly i to, čím mohl být Adarlan, napadlo Chaola, když mezi vytesanými sloupy a pozlacenými kupolemi zazněly tlumené hlasy shromážděných dvořanů. Pokud by ovšem Adarlanu nevládl muž ovládaný démonickým králem posedlým tím, že jejich svět změní v místo, kde bude hostit své hordy.

Chaol otočil hlavu a podíval se nahoru na Nesryn, která s kamennou tváří tlačila jeho křeslo. To, jak její tmavé oči tékaly po tvářích všech kolemjdoucích, po každém okně a sloupu, naznačovalo zájem o khaganův rozsáhlý domov.

Na dnešek si ponechali svůj nejlepší oděv a nově jmenovaná kapitánka stráží vypadala v uniformě šarlatové a zlaté barvy opravdu nádherně. Netušil, kde Dorian uniformu, kterou on sám kdysi s hrdostí nosil, našel.

On sám se chtěl původně obléct do černé jednoduše proto, že jiné barvy... Nikdy se necítil dobře v jiných barvách než v rudé a zlaté svého království. Jenomže černá se stala barvou Erawanových stráží šířaných valgy. Nosili černé uniformy, když rozsevali strach ve Zlomuvalu a když pochytili, mučili a nakonec povraždili jeho muže.

Potom je pověsili na bránu paláce a nechali je tam houpat ve větru.

Sotvaže se dokázal podívat na strážce, které měli cestou sem, jak na ulicích, tak zde v paláci. Byli hrdí a ostražití, na zádech měli meče a u boků dýky. Dokonce i teď musel potlačit nutkání ohlédnout se chodbou k místům, kde stráže stály na hlídce přesně tam, kde by rozmístil své vlastní muže. Kde by

nepochybně stál i on sám a vše sledoval, zatímco by přicházeli vyslanci cizího království.

Nesryn zachytila jeho pohled. Bez mrknutí na něj upřela ebenově černé oči. Po ramena dlouhé černé vlasy se jí při každém kroku zavlnily. Na její krásné, vážné tváři nebyl patrný náznak neklidu. Žádná známka toho, že se mají setkat s jedním z nejmocnějších mužů na světě – s mužem, který by mohl změnit osud jejich světadílu ve válce, jež právě vypukla v Adarlanu a Terrasenu.

Chaol se beze slova obrátil vpřed. Nesryn ho varovala, že zdi, sloupy a klenuté průchody mají uši, oči a ústa.

Při tom pomyšlení se zarazil, aby se nezačal neklidně popotahovat za oblečení, pro které se nakonec rozhodl: světle hnědé kalhoty, po kolena vysoké boty v kaštanové barvě, bílou košili z nejjemnějšího hedvábí, kterou z větší části zakrývala tmavá modrozelená kazajka. Ta působila dost prostě a její cenu prozrazovaly jen ozdobné měděné přezky vepředu a záblesk propracované zlaté výšivky kolem vysokého límce a okrajů. Na koženém opasku neměl zavěšený meč a nepřítomnost té důvěrně známé váhy cítil jako odřátou končetinu.

Nebo nohy.

Dva úkoly. Měl tu dva úkoly a stále si nebyl jistý, který z nich se ukáže být nesplnitelnější:

Přesvědčit khagana a jeho šest případných dědiců, aby jim propůjčili svá početná vojska pro válku s Erawanem...

Nebo najít v Torre Cesme léčitele, který by objevil způsob, jak ho uzdravit, aby dokázal znovu chodit.

Který by ho dal opět do pořádku, pomyslel si s nemalým záchvěvem znechucení.

Nenáviděl ta slova. Skoro stejně jako rachocení kol. *Dát někoho do pořádku.* Přestože právě o to chtěl pověstné léčitele prosit, ta fráze ho dráždila. Zvedal se mu z ní žaludek.

Raději vypudil ta slova a myšlenku z hlavy. Nesryn následovala téměř neslyšný hlouček sluhů, kteří je doprovázeli z přístavu klikatými a prašnými dlážděnými ulicemi Anticy až ke

svažující se hlavní třídě a ke kupolím a třiceti šesti minaretům samotného paláce.

V nesčetných oknech, na lampách a na dveřích visely pruhy bílé látky – od hedvábí po plst a len. Nejspíš proto, že zemřel nějaký důležitý dvořan nebo vzdálený příbuzný královské rodiny, pošeptala mu Nesryn. Rituály spojené se smrtí se v přemnohých královstvích a územích pod vládou khaganátu lišily a často splývaly, ovšem bílá látka byla odkazem staletí, kdy khaganovi lidé putovali po stepích a ukládali své mrtvé k věčnému odpočinku pod zraky hvězd na nekonečné obloze.

Když však projížděli městem, nepanoval tam smutek. Míjeli je pospíchající lidé v rozmanitých oděvech, obchodníci vyvolávali své zboží a akolytové před chrámy ze dřeva či z kamene kynuli kolemjdoucím, ať navštíví jejich svatostánek. V Antice měli domov všichni bohové, vysvětlila mu Nesryn. Nikde nebyl patrný žal, dokonce ani v paláci, na nějž shlížela jasná věž ze světlého kamene na vrcholu jižních kopců.

Torre. Věž, v níž přebývali nejlepší léčitelé z rodu smrtelníků. Chaol se na ni snažil příliš dlouze nedívat skrz okna kočáru, ačkoli mohutnou věž bylo možné vidět téměř z každé ulice a zákoutí v Antice. Žádný ze sluhů se o ní nezmínil, ani na tu obří stavbu, která by se mohla směle rovnat i khaganově paláci, nepoukázal.

Ne, sluhové toho cestou moc nenamluvili, ani pokud šlo o smuteční zástavy třepotající se v suchém větru. Všichni, jak muži, tak ženy, mlčeli, měli lesklé rovné tmavé vlasy a každý byl oděný ve volných kalhotách a vzdušných halenách v kobaltových a krvavě rudých odstínech s bledě zlatou výšivkou. Byli to placení sluhové, ale současně šlo o potomky otroků, které kdysi vlastnil khaganův rod. Do doby, než předchozí khagan, vizionářka a buřička, v minulé generaci nepostavila otroctví mimo zákon v rámci bezpočtu zlepšení, jež říši přinesla. Khagan osvobodila své otroky, avšak ponechala si je společně s jejich dětmi jako placené služebnictvo. A nyní to byly děti jejich dětí.

Nezdálo se, že by se komukoli ze sluhů nedostávalo jídla nebo peněz, a žádný z nich nedal najevo sebemenší strach, když Chaola s Nesryn doprovázeli od lodi k paláci. Současný khagan se podle všeho choval ke sluhům dobře. Snad v tom bude pokračovat i jeho dědic, jenž zatím nebyl určen.

Oproti Adarlanu nebo Terrasenu rozhodoval o tom, kdo převzme vládu nad říší, khagan a stáří ani pohlaví jeho dětí v tom nehrály roli. Khagan se snažil mít co nejvíce dětí, aby měl hodně dědiců, což ovšem volbu příliš neulehčovalo. Když se k tomu přidalo soupeření mezi královskými dětmi... V podstatě šlo o krvavou hru, jejímž jediným cílem bylo dokázat otci nebo matce, kdo je nejsilnější, nejmoudřejší a nejlépe připravený vládnout.

Zákon vyžadoval, aby khagan uschoval v neoznačené skryši zapečetěnou listinu, v níž uváděl svého dědice, pro případ, že by si ho smrt vzala předtím, než bude moct své rozhodnutí veřejně oznámit. Mohl svou volbu kdykoli změnit, listina však sloužila k tomu, aby zabránila jediné věci, které se khaganát obával od doby, kdy první khagan sjednotil království a území na světadíle: zhroucení. Ne v důsledku cizího vpádu, ale kvůli vnitřním rozbrojům.

První khagan z dávných dob byl moudrý. Khaganát ani jednou během tří set let nepostihla občanská válka.

Nesryn teď Chaola tlačila kolem elegantně se uklánějících sluhů, kteří se zastavili mezi dvěma gigantickými sloupy, do krásné, bohatě zdobené trůnní síně, jež se před nimi otevírala a kde se kolem zlatého stupínku zářícího v poledním slunci shromáždily tucty dvořanů. Chaol se v duchu ptal, kdo z pěti lidí stojících před mužem na trůně bude jednoho dne vybrán, aby vládl říši.

V sále zaznívalo jen šeleštění oděvů čtyř tuctů lidí, které Chaol spočítal během pár okamžiků. Ti vytvářeli po obou stranách lesknoucího se trůnu stěnu z hedvábí, těl a šperků, uličku, jíž ho nyní Nesryn vezla.

Šustění oblečení a kodrcání a skřípot kol. Nesryn je ráno naolejovala, jenže týdný na moři se na kovu podepsaly. Každé

zadrhnutí a zavržení znělo, jako když někdo přetáhne hřebíky po kameni.

Chaol přesto držel hlavu hrdě pozvednutou a seděl vzprímeně.

Nesryn zastavila v uctivé vzdálenosti od stupínku – od zdi tvořené pěticí královských dětí. Všichni synové a dcery byli na vrcholu sil a tvořili hráz mezi nimi a svým otcem.

Hlavním úkolem princů a princezen byla ochrana císaře. Byl to nejsnadnější způsob, jak dokázat svou oddanost a potvrdil, že jsou hodni stát se jeho dědicem. A těch pět, co stálo před nimi...

Chaol nasadil nicneříkající výraz, když je opět přepočítal. Jen pět. Ne šest, jak mu pověděla Nesryn.

Nepátral však v síni po chybějícím královském potomku a místo toho se uklonil. Poslední týden na moři ten pohyb stále dokola cvičil, zatímco horko narůstalo a vzduch byl čím dál sušší a prodchnutý slunečním žářem. Provádět ten pohyb v křesle Chaolovi pořád připadalo nepřírozené, přesto se hluboce uklonil, až se zahleděl na netečné nohy, dokonale nablýskané hnědé boty a na chodidla, která necítil a s nimiž nemohl cokoli dělat.

Zašelestění látky po jeho levici mu prozradilo, že se mu Nesryn postavila po bok a také se nanejvýš zdvořile uklonila.

Zůstali tak po tři nadechnutí, jak podle Nesryn vyžadoval protokol.

Chaol tu chvíli využil k tomu, aby se uklidnil a přestal myslet na to, jak je jejich úloha důležitá.

Kdysi dokázal zachovávat dokonalý klid. Roky sloužil Dorianovu otci a bez mrknutí přijímal rozkazy. A předtím snášel svého otce, nynějšího pravého lorda z Anielle, jehož slova zasazovala stejně kruté rány jako jeho pěsti.

Titul lorda před Chaolovým jménem byl výsměch. Výsměch a lež, které se Dorian navzdory Chaolovým námitkám odmítal zříct.

Lord Chaol Westfall, pobočník krále.

Nenáviděl ta slova ještě víc než zvuky, které vydávala kola křesla. Víc než tělo, jež teď od pasu dolů necítil, tělo, jehož nehybnost ho i po všech těch týdnech překvapovala.

Byl lordem, a přitom pánem ničeho. Pánem křivopřísežníků. Pánem lží.

Když se Chaol napřímil a pohlédl do šikmých očí bělovlasého muže na trůně, na khaganově vrásčité hnědé tváři zahrál nepatrný vychytralý úsměv... a Chaola napadlo, jestli si to khagan také uvědomuje.

⇨ 2 ⇨

Nesryn měla pocit, že její život má dvě stránky.

V jedné nyní byla kapitánkou adarlanské královské stráže, která králi přísahala, že se postará, aby se muž na kolečkovém křesle vedle ní uzdravil a získal od muže sedícího před ní co největší vojsko. Tato část jejího já sebejistě stála se vztyčenou hlavou a s rukama dostatečně daleko od zdobeného meče u boku, aby bylo zřejmé, že nepředstavuje hrozbu.

Pak tu byla její druhá část.

Ta, kvůli níž musela potlačit slzy, jakmile spatřila věže, minarety a kupole města bohů, jež se vynořovaly na obzoru, když připlouvali, a zářící sloup Torre vypínající se nad nimi. Jakmile opustila přístav a ucítila vůni uzené papriky, pronikavý závan zázvoru s lákavě sladkým podtónem kmínu, hluboko v duši pochopila, že je *doma*. Že v Adarlanu žila, sloužila mu a že by zemřela pro svou zemi a rodinu, kterou tam zanechala, jenže toto místo, kde kdysi žil její otec a kde se dokonce i její matka narodila v Adarlanu cítila příjemněji... Tady žil její lid.

Jejich kůže měla různé odstíny hnědé. Řada z nich měla černé vlasy – *její* vlasy. Oči měli šikmé i široké, velké i úzké, v barvě ebeny, kaštanů a vzácně také oříšků a zeleně. Její lid. Představovali směsici království a území, a přitom... Na ulicích nikdo nikomu nespílal. Nikdo tu neházel kameny po dětech. Tady by si děti její sestry nepřipadaly jiné a nechtěné.

A ta část její duše... Přestože se držela hrdě zpřímá, kolena se jí třásla při pomýšlení na to, kdo – *co* – před ní stojí.

Nesryn se neodvážila svému otci říct, kam se vydává a co tam má vykonat. Prozradila mu jen, že ji král Adarlanu pověřil úkolem, a ona proto bude na čas pryč.

Otec by jí nevěřil. Ona sama tomu nevěřila.

O khaganovi si doma za zimních večerů šeptali před krbem napínavé příběhy, a když hnětli nekonečné bochníky chleba pro rodinnou pekárnu, vyprávěli si neskutečné legendy o jeho potomcích. Pověsti jejich předků ji někdy ukoľébávaly do sladkého spánku, jindy kvůli nim ale nezamhouřila oka hrůzou, jež jí svírala srdce.

Khagan byl živoucím mýtem. Byl stejně tak bohem jako třicet šest božstev, která vládla tomuto městu a říši.

V Antice se nacházelo stejné množství chrámů zasvěcených těmto bohům jako památníků jednotlivých khaganů – pokud těch nebylo ještě víc.

Právě od nich odvozovalo město svůj přídomek – od božstev i od živého boha sedícího na slonovinovém trůně na zlatém stupínku.

Ten byl skutečně z čistého zlata, jak se tradovalo v pověstech, které jí šeptem svěřoval otec.

A khaganových šest dětí... Nesryn je dokázala všechny pojmenovat, aniž by jí byly představeny.

Nepochybovala, že by to svedl i Chaol, který se na setkání s nimi důsledně připravoval během plavby.

Takto ovšem jejich setkání probíhat nemělo.

Zatímco ona během těch týdnů bývalého kapitána seznamovala se svou domovinou, on jí na oplátku přibližoval dvorský protokol. Málokdy se do ceremonií přímo zapojoval, ovšem za dobu, co sloužil králi, jich dost zažil.

Jako divák sledující hru, v níž se nyní měl stát hlavním hráčem. A sázky byly nepředstavitelně vysoké.

Mlčky čekali, až khagan promluví.

Když procházeli palácem, Nesryn se snažila příliš vyjeveně nerozhlízet. Za ta léta, co Anticu navštěvovala, sem ještě nikdy nevkořčila. Stejně jako její otec a jeho otec, jako nikdo z jejích

předků. Ve městě bohů to byl vůbec nejposvátnější chrám. A nejnebezpečnější labyrint.

Khagan se nezvedl ze slonovinového trůnu.

Ten byl novější a širší, starý jen nějakých sto let. Tehdy nechal sedmý khagan vyhodit starý trůn, protože už se do něj se svým rozložitým tělem nevešel. Dějepravci tvrdili, že zemřel na přemíru jídla a pití, ale měl aspoň tolik rozumu, že jmenoval svého dědice dřív, než se jednoho dne chytil za hrud' a zhroutil se mrtvý... přímo na tomto trůně.

Nynějším khaganovi Urusovi nemohlo být víc než šedesát let a zdálo se, že se těší lepšímu zdraví. Tmavé vlasy mu dávno zbělely do odstínu vyřezávaného trůnu, ovšem jizvy, kterými měl poznamenanou vráscitou kůži, vypovídaly o těžkém boji, který musel podstoupit v posledních dnech života své matky... Onyxově černé šikmé přimhouřené oči mu zářily jako hvězdy. Byly ostražitě a nic jim neuniklo.

Na stříbrných vlasech neměl korunu, neboť bohové mezi smrtelníky nepotřebovali symboly své nadpozemské moci.

Za ním se v otevřených oknech v horkém vánku třepetal pruhy bílého plátna. Posílaly myšlenky khagana a jeho rodiny tam, kde se duše zemřelého – ať už to byl kdokoli; nepochybně někdo důležitý – teď připojila k Věčnému modrému nebi a Dřímající zemi, které khagan a všichni jeho předkové dosud uctívali v panteonu třiceti šesti bohů, jež obyvatelé říše mohli svobodně vyznávat.

Mohli však také věřit v jakékoli jiné bohy, pokud jejich území byla nově připojená a jejich bohové se ještě nezačlenili mezi ostatní. Muselo jich být hodně, protože muž usazený před nimi během tří desetiletí vlády rozšířil své území o několik zámořských království.

Každé z nich symbolizovaly prsteny s třpytivými drahokamy, které zdobily jeho jizvami poseté ruce.

Válečník zahalený v nádheře. Khagan spustil ruce z opěradel slonovinového trůnu zhotoveného z opracovaných klů obrovských zvířat, která se potulovala travnatými kraji ve středu

světařílu, a položil si je na klín skryté pod záhyby modrého hedvábu s lemy pošítymi zlatou nití. Indigové barvivo sem dováželi z deštivých zemí na západě porostlých bujnou zelení. Z Balruhu, odkud pocházel Nesrynin lid. Až jejího praděda přiměly zvědavost a ambice, aby rodinu převedl přes hory, travnaté roviny a pouště do města bohů na vyprahlém severu.

Faligové byli po celé generace rodem obchodníků, ačkoli neprodávali nijak vzácné zboží. Pouze prosté, dobré plátno a koření pro domácnosti. Její strýc v tomto obchodu pokračoval a díky nejrůznějším výhodným investicím se stal poměrně bohatým mužem, jehož rodina nyní žila v krásném domě přímo tady ve městě. Rozhodně se mu dařilo lépe než pekaři, což bylo povolání, které si její otec zvolil, když se rozhodl opustit zdejší břehy.

„Nestává se často, že by nový král vyslal do naší země někoho tak důležitého,“ pronesl khagan nakonec a použil přitom jejich jazyk, nikoli halhštinu, řeč jižního světařílu. „Nejspíš bychom to měli pokládat za čest.“

Jeho přízvuk velmi připomínal melodii řeči jejího otce, jenže jeho tón postrádal vřelost a humor. Byl před nimi muž, kterého ostatní celý život poslouchali a který bojoval, aby získal korunu. Dal popravit dva ze svých sourozenců, kteří se nedokázali smířit s porážkou. Další tři přežili, ale jeden odešel do exilu a dva odpřisáhli věrnost svému bratru a dovolili léčitelům z Torre, aby je zbavili možnosti zplodit potomky.

Chaol sklonil hlavu. „To pro mě je to čest, velký khagane.“

Ne *Vaše Veličenstvo* – toto oslovení náleželo králům a královnám. Žádný titul nebyl pro muže před nimi dost vznešený ani velkolepý, kromě toho, jímž se označovali jeho předkové: velký khagan.

„To jistě,“ odvětil zamyšleně khagan a jeho tmavé oči se upřely na Nesryn. „A kdo je tvá společnice?“

Nesryn se musela zarazit, aby se znovu neuklonila. Dorian Havilliard byl pravým opakem tohoto muže. Zato Aelin Galathynius... Nesryn se pozastavila nad tím, jestli toho mladá královna neměla víc společného s khaganem než s havilliard-

ským králem. Nebo by nemohla mít, pokud by se jí podařilo dostatečně dlouho přežít a pokud by získala svůj trůn.

Nesryn ty myšlenky ponechala na později, neboť se na ni Chaol po očku ohlédl a ramena se mu napjala. Ne kvůli těm slovům, ani kvůli společnosti okolo, ale jednoduše proto, že věděla, jaké to pro něj musí být, zvednout hlavu a pohlédnout do očí mocnému králi-válečníkovi, zatímco on sám sedí na tom křesle... Dnešek bude pro Chaola těžký.

Lehce sklopila hlavu. „Jsem Nesryn Faliq, kapitánka adarlanské královské stráže. Lord Westfall byl mým předchůdcem, než ho král Dorian v létě jmenoval svým pobočníkem.“ Byla vděčná za to, že ji roky prožité ve Zlomuvalu naučily neusmívat se, nedávat najevo neklid ani strach. Byla vděčná, že uměla ovládnout hlas tak, aby zněl nevzrušeně a pevně, ačkoli se jí trásla kolena.

Pokračovala dál: „Má rodina pochází odtud, velký khagane. Část mé duše stále náleží Antice.“ Položila si ruku na srdce a zavadila mozoly o jemnou výšivku na zlaté a šarlatové uniformě, jež měla barvy říše, v níž se její rodina často cítila pronásledovaná a nevítaná. „To, že jsem ve vašem paláci, je největší počtou v mém životě.“

Možná to byla i pravda.

Pokud bude mít čas, navštíví příbuzné v tiché čtvrti Runni plné zahrad, kde většinou bydleli kupci a obchodníci jako její strýc, kteří na to nepochybně budou pohlížet právě tak.

Khagan se jen pousmál. „Pak mi dovol přivítat tě v tvé pravé domovině, kapitánko.“

Nesryn spíš cítila, než viděla Chaolovo dotčení. Nebyla si jistá, co ho vyvolalo: Pochyby o tom, kde se nachází její domov, nebo oficiální titul, který teď náležel jí.

Nesryn však sklopila děkovně hlavu.

Khagan se obrátil ke Chaolovi: „Předpokládám, že jste tu, abyste mě přesvědčili, abych se zapojil do té vaší války.“

Chaol s nepatrným napětím v hlase odpověděl: „Jsme zde na přání mého krále.“ Při tom slově zazněl v jeho hlase náznak

hrdosti. „Abychom zahájili novou éru prosperujícího obchodu a míru.“

Jedno z khaganových dětí – mladá žena s vlasy v odstínu sametové noci a očima jako tmavý oheň – si vyměnila ironický pohled se sourozencem po své levici, mužem, jenž mohl být zhruba o tři roky starší.

Takže Hasar a Sartaq, třetí a druhý nejstarší khaganův potomek. Všichni byli oblečení v podobných volných kalhotách a vyšívaných halenách a na nohou měli hezké po kolena vysoké kožené boty. Hasar nebyla velká krasavice, zato její oči... Plamínky, které v nich tančily, když pohlédla na svého staršího bratra, to vynahrazovaly.

Sartaq byl velitelem rukhinů, otcových jezdců, kteří sedla-li ruky.

Severní vzdušný voj jeho lidu už dlouho sídlil ve vysokých Tavanských horách společně se svými ruky: obrovskými ptáky podobnými orlům, kteří byli dost velcí na to, aby dokázali odnést dobytek nebo koně. Nebyli děsivě mohutní a chyběla jim ničivá tíha wyvernů Železozubých čarodějnic, zato byli rychlí, hbití a chytří jako lišky. Dokonalí oři pro legendární lučištníky, kteří na nich létali do bitev.

Sartaqova tvář působila vážně, zatímco tam stál s rovnými silnými rameny. Snad se ve svém krásném oděvu cítil stejně nesvůj jako Chaol. Nesryn napadlo, jestli jeho ruk Kadara sedí na některém z třiceti šesti minaretů paláce, pozoruje poděšené sluhy a strážce a netrpělivě čeká na návrat svého pána.

To, že tu byl Sartaq, naznačovalo, že museli vědět v dostatečném předstihu, že je Nesryn s Chaolem navštíví.

Vědoucí pohled, který si vyměnili Sartaq a Hasar, to Nesryn jen potvrdil. Přinejmenším oni dva projednali možný vývoj tohoto setkání.

Sartaq sklouzl zrakem od své sestry k Nesryn.

Nesryn zamrkala. Měl tmavší kůži než ostatní – možná proto, že trávil veškerý čas na obloze a na slunci – a jeho oči měly odstín toho nejtmašího ebenu. Byly neproniknutelné a nešlo z nich nic

vyčíst. Černé vlasy si ponechal rozpuštěné, až na tenký cop, který měl zapletený nad obloukem ucha. Zbytek vlasů mu spadl po svalnatý hrudník a lehce se zavlnil, když mírně sklonil hlavu. Nesryn měla pocit, že v tom gestu bylo cosi výsměšného.

Adarlan k nim vyslal ubohý pár prosebníků. Zraněného bývalého kapitána a jeho nástupkyni prostého původu. Třeba byla khaganova úvodní slova o *cti* skrytým náznakem, že jejich přítomnost vnímá jako urážku.

Nesryn odvrátila pozornost od prince, ačkoli cítila, že na ní Sartaquův pohled spočívá jako dotek nějakého ducha.

„Přinášíme ti dary Jeho Veličenstva krále Adarlanu,“ pro- nesl Chaol a obrátil se v křesle, aby sluhům pokynul, že mohou předstoupit.

Královna Georgina a její dvořané doslova vyplenili královské truhlice, než na jaře uprchli na sídla v horách, a předchozí král během posledních měsíců své vlády nechal potají odvézt většinu z pokladů, které na hradě ještě zbyly. Než vypluli, Dorian se vypravil do početných krypt v podzemí. Nesryn si doteď vybavovala, jak se v nich rozléhaly nejhorší kletby, jaké kdy slyšela z jeho úst, když tam nenašel víc než zlaté marky.

Ovšem Aelin měla jako obvykle plán.

Nesryn stála vedle nového krále, když Aelin ve své komnatě rázně otevřela dvě truhlice. Uvnitř se třpytily klenoty hodné královny – královny vrahů.

Prozatím mám peněz dost, sdělila Aelin prostě Dorianovi, když začal něco namítat. *Věnuj khaganovi pár nejlepších adarlanských šperků.*

Během následujících týdnů se Nesryn v duchu ptala, jestli Aelin nepřivítala, že se může zbavit pokladů, které vykoupila krví druhých. Zdálo se, že adarlanské klenoty nepoputují do Terrasenu.

Teď když sluhové předstoupili se čtyřmi nejmenšími truhlami – do nichž podle Aelininy rady rozdělili obsah původních dvou truhlic, aby se zdálo, že je pokladů *víc* – a zvedli víka, stále mlčící dvořané přistoupili blíž, aby se podívali dovnitř.

Když spatřili lesklé drahokamy, zlato a stříbro, začali si mezi sebou šeptat.

„Toto je dar od krále Doriana Havilliarda z Adarlanu a od Aelin Galathynius, královny Terrasenu,“ prohlásil Chaol, když se dokonce i khagan naklonil vpřed, aby si poklad prohlédl.

Když Chaol vyslovil to druhé jméno, princezna Hasar na něj okamžitě upřela oči.

Princ Sartaq jen krátce pohlédl na otce. Nejstarší syn, Arghun, se na klenoty pouze mračil.

Arghun byl mezi svými sourozenci politikem, kterého milovali kupci a mocní celého světadílu. Byl vysoký a štíhlý a patřil za učence, který nesměňoval mince a vzácné zboží, nýbrž vědomosti.

Nazývali ho *Princem zvěďů*. Zatímco jeho dva bratři se stali nejlepšími bojovníky, Arghun tříbil svou mysl a nyní dohlížel na třicet šest vezírů svého otce. Takže to, že si poklad zachmuřeně měřil...

Náhrdelníky, diamanty a rubíny. Náramky ze zlata a smaragdů. Náušnice se safíry a ametysty, které připomínaly miniaturní lustry. Nádherné prsteny, z nichž některé zdobily drahokamy velké jako vlaštovčí vejce. Hřebeny, špendlíky a brože. To vše bylo získáno a vykoupeno krví.

Nejmladší z přítomných královských dětí, drobná a pohledná žena se naklonila nejbliž. Duva. Na útlé ruce měla velký stříbrný prsten s téměř obscénně velkým safírem a jemně si tiskla dlaň na výraznou oblinu břicha.

Mohla být zhruba v šestém měsíci, i když její volné šaty – měla zálibu v purpurové a růžové barvě – a štíhlá postava mohly odhad zkreslovat. Určitě to bylo její první dítě, plod dohodnutého sňatku s princem ze země za mořem, jež se nacházela daleko na východě a jejímuž lidu, který byl jižním sousedem Doranelle, jistě neušlo, že královna víl shromažďuje vojsko. Proto si chtěli zajistit ochranu jižního světadílu za oceánem. Nesryn i mnozí další uvažovali o tom, zda jde ze strany khaganátu o první krok při rozšiřování území mimo jeho rozsáhlý světadíl.

Nesryn si nedovolila dívat se příliš dlouho na život, který rostl pod Duvinou rukou zdobenou šperky.

Kdyby byl jeden z Duviných sourozenců korunován khaganem, prvním úkolem nového vládce – potom co by zplodil nebo zplodila dostatečný počet potomků – by bylo odstranit případné hrozby pro trůn. To znamenalo začít zabíjet děti svých sourozenců, pokud by oslabovaly jeho či její právo vládnout.

Nesryn se musel ptát, jak to Duva dokáže snést. Jestli si dítě, jež jí rostlo v břiše, zamilovala, nebo jestli byla natolik moudrá, aby si takový cit nepřipouštěla. Zda by otec dítěte udělal všechno proto, aby ho dostal do bezpečí, pokud by to bylo nutné.

Khagan se konečně opřel na trůně. Jeho děti se opět napřímily a Duva nechala ruku klesnout k boku.

„Tyto klenoty vytvořili přední adarlanští šperkaři,“ vysvětlil Chaol.

Khagan si pohrával s prstenem s citrínem na ruce. „Pokud pocházejí z pokladnice Aelin Galathynius, nepochybuji, že tomu tak skutečně je.“

Nesryn a Chaol v tu chvíli nevěděli, co odpovědět. Věděli – předpokládali –, že khagan má zvědy ve všech zemích a na všech mořích a že Aelinina minulost by mohla vzbuzovat otázky.

„Nejsi pouze pobočníkem adarlanského krále,“ pokračoval khagan, „ale také vyslancem Terrasenu, nemám pravdu?“

„To skutečně jsem,“ odpověděl Chaol klidně.

Khagan se postavil s pouhým náznakem ztuhlosti a jeho děti ihned ustoupily stranou, aby mu uvolnily cestu, až bude sestupovat ze zlatého stupínku.

Nejvyšší z jeho synů – urostlý a o něco nespoutanější než Sartaq, který vynikal tichou soustředěností – zaujatě sledoval dvořany, jako by posuzoval případné hrozby. Kashin. Čtvrtý v pořadí.

Zatímco Sartaq velel rukům na severu a ve středu říše, Kashin ovládal vojska na zemi, z větší části pěšáky a jízdu. Arghun měl na své straně vezíry a Hasar podle zvěstí rozkazovala loďstvům. Kashin však působil jaksi méně uhlazeně. Tmavé vlasy

měl sčesané z tváře s mohutnými kostmi a svázané do copu. Byl pohledný, ovšem život mezi vojáky se na něm podepsal, a ne nutně špatným způsobem.

Khagan sestoupil ze stupínku, jeho kobaltově modré roucho zašelestilo na podlaze a Nesryn si s každým jeho krokem po zeleném mramoru uvědomovala, že tento muž kdysi velel nejen rukům na obloze, ale také jízdě a navíc přesvědčil flotily, aby se přidaly na jeho stranu. A pak se Urus a jeho starší bratr střetli v boji muže proti muži na přání své matky, která umírala na krutou nemoc, s níž si neporadili ani léčitelé z Torre. Ten syn, jenž opustí arénu, se měl stát khaganem.

Tehdejší khagan měla zálibu v dramatických podíváních. Pro závěrečný střet mezi svými dvěma vybranými potomky zvolila velkolepý amfiteátr v srdci města a ponechala jeho vchody otevřené pro všechny, kdo se dokázali prodrat dovnitř a zaujmout místo. Lidé seděli na kamenných obloucích a na schodech, tisíce se jich tlačily v ulicích směřujících k oné budově z bílého kamene. Na sloupech lemujících nejvyšší úroveň seděli rukové a jejich jezdci a další rukhinové kroužili na nebi.

Dvojice uchazečů o trůn bojovala šest hodin.

Nejen proti sobě, ale také proti hrůzám, které na ně pošťovala matka, aby je vyzkoušela: Velkým kočkám, jež vyskakovaly z klecí skrytých pod pískem pokrytou podlahou, válečným vozům se železnými bodci, které na ně útočily z tmavých vchodů do tunelů, zatímco se je válečníci na nich pokoušeli proklát kopím.

Nesrynin otec stál v rozvášněném davu v ulicích a naslouchal divákům, kteří se drželi sloupů a křičeli na ostatní, co se děje uvnitř.

Poslední rána nebyla projevem krutosti nebo nenávisti.

Starší bratr nynějšího khagana, Orda, utržil od jednoho z voztajů zásah kopím do boku. Po šesti hodinách krvavého boje o přežití ho ta rána poslala k zemi.

Urus odložil meč a v aréně se rozhostilo hluboké ticho, když natáhl zkrvavenou ruku k padlému bratrovi, aby mu pomohl.

Orda však hodil dýku, již dosud skrýval, přímo na jeho srdce. Minul o pouhé dva palce.

Urus s výkřikem vytrhl dýku z rány a hodil ji nazpět proti bratrovi.

Na rozdíl od něj neminul.

Nesryn si nyní, když k ní a Chaolovi a nabízeným klenotům mířil, pomyslela, jestli jeho hrud' dosud hyzdí jizva a zda dávno mrtvá khagan potají oplakávala syna, jehož zabil vlastní bratr, jenž za několik dnů převzal její korunu. Nebo jestli si nikdy nedovolila milovat své děti, protože věděla, jaký osud je čeká.

Urus, khagan jižního světadílu, se před nimi zastavil. Byl o dobré půl stopy vyšší než Nesryn, ramena měl stále svalnatá a pořád se držel rovně.

Když se sklonil, aby z truhlice zvedl náhrdelník vykládaný diamanty a safíry, bylo jen nepatrně znát, že už má svůj věk. Klenot se mu třpytil ve zjizvených rukách zdobených prsteny jako živoucí řeka.

„Můj nejstarší syn Arghun,“ pravil khagan a kývl k princovi s úzkým obličejem, který vše pozoroval, „mi nedávno přinesl vskutku fascinující zprávy o královně Aelin Ashryver Galathynius.“

Nesryn se připravila na to, co přijde. Chaol pouze hleděl Urusovi do očí.

Avšak khaganovy tmavé oči – Sartaqovy oči, jak si uvědomila – zaplály, když Chaolovi sdělil: „Devatenáctiletá královna by dokázala znepokojit řadu lidí. Doriana Havilliarda alespoň od narození připravovali k tomu, aby převzal korunu a vládl dvoru i království, zato Aelin Galathynius...“

Khagan nechal náhrdelník spadnout do truhlice. Zazvonil hlasitě jako ocel o kámen.

„Někteří by desetiletí výcviku nájemného vraha považovali za podstatnou zkušenost.“

Trůnním sálem znovu zaznělo mumlání. Hasařiny oči zářivé jako plameny doslova žhnuly. Sartaq na sobě nedal cokoliv znát. Možná tuto schopnost pochytil od nejstaršího bratra,

jehož zvědové museli být opravdu schopní, když odhalili Aelinu minulost. Přestože samotný Arghun se očividně snažil potlačit hrdé pousmání.

„Možná nás dělí Úzké moře,“ podotkl khagan ke Chaolovi, který zachovával kamenný výraz, „ovšem až k nám dolehly zvěsti o Celaeně Sardothien. Nepochybně jsi mi přinesl šperky z její osobní sbírky. Jsou však určeny mně, zatímco má dcera Duva,“ krátce pohlédl na svou hezkou, těhotnou dceru stojící poblíž Hasar, „ještě od tvého nového krále ani navráťivší se královny neobdržela jediný svatební dar, ačkoli jí je všichni ostatní vládcové poslali už téměř před půl rokem.“

Nesryn měla co dělat, aby nedala najevo rozpaky. To nedopatření se dalo vysvětlit tolika pravdivými důvody, jenže ne takovými, o nichž by se tady odvážili hovořit. Chaol žádnou omluvu nenabídl a jen se odmlčel.

„Ovšem,“ pokračoval khagan, „bez ohledu na šperky, které jste mi nyní hodili k nohám jako pytel obilí, bych si přesto raději vyslechl pravdu. Obzvlášť poté, co Aelin Galathynius rozbila na kusy váš skleněný hrad, zavraždila předešlého krále a zmocnila se hlavního města.“

„Pokud vám tyto informace poskytl princ Arghun,“ odpověděl Chaol konečně zcela nevzrušeně, „možná je nepotřebujete ode mě.“

Nesryn musela při jeho vzdorovitém tónu zachovat naprostý klid.

„Možná ne,“ pronesl khagan, ačkoli Arghun maličko přimhouřil oči. „Mám však za to, že *ty* bys ode mě přivítal jistou pravdu.“

Chaol ho o ni nepožádal. Nezdálo se, že by ho to příliš zaujalo. „Ach tak,“ odvětil.

Kashin se pohnul. Takže toto byl nejvášnivější zastánce jejich otce. Arghun si pouze vyměnil pohled s vezírem a usmál se na Chaola jako zmije připravená zaútočit.

„Myslím, že znám důvod, proč jsi za mnou přišel, lorde Westfalle, králův pobočníku.“

Pouze rackové kroužící vysoko nad kupolí trůnního sálu se odvážili vydat zvuk.

Khagan zavřel víka truhlic jedno po druhém.

„Domnívám se, že jsi přišel, abys mě přesvědčil, ať se zapojím do vaší války. Adarlan je rozpolcený, Terrasen je ožebračený a jistě budete mít potíže přesvědčit tamější šlechtice, jimž se podařilo přežít, aby bojovali za nezkušenou královnu, která strávila deset let v blahobytu ve Zlomuvalu a zaplatila za tyto klenoty krvavou mincí. Seznam vašich spojenců je krátký a vaše vazby jsou křehké. Vojska vévody Perringtona mají zcela jiné postavení. Ostatní království na vašem světadílu jsou roztržštěná a od vašich severních území je odděluje Perringtonova armáda. Proto jste sem dorazili tak rychle, jak jen vás osm větrů dokázalo pohánět, abyste mě zoufale prosili, ať k vašim břehům vyšlu své oddíly. Abyste mě přesvědčili, ať prolévám krev za předem ztracenou věc.“

„Mnozí by to pokládali za vznešenou věc,“ namítl Chaol.

„Ještě jsem neskončil,“ zarazil ho khagan se zvednutou rukou.

Chaol se naježil, přesto už znovu bez vyzvání nepromluvil. Nesryn se divoce rozbušilo srdce.

„Mnozí by namítl,“ pokračoval khagan a mávl zvednutou rukou k několika vezírům, Arghunovi a Hasar, „že do toho nemáme zasahovat. Nebo ještě lépe, že bychom se měli spojit se stranou, která zajistí vítězství a s níž jsme oněch deset let výhodně obchodovali.“

Tentokrát pokynul k dalším mužům a ženám ve zlatých oděvech vezírů, k Sartaqovi, Kashinovi a Duvě. „Další jsou toho názoru, že by pro nás spojenectví s Perringtonem bylo nebezpečné a jednoho dne bychom jeho armádě museli čelit ve svých přístavech. Že porobená království Eyllwe a Slatina mohou pod novým vládcem opět zbohatnout a obchod s nimi naplní naše truhlice bohatstvím. Nepochybuji o tom, že mi slíbíš, že se tak stane. Nabídneš mi výhradní obchodní dohody, pravděpodobně ve váš neprospěch. Jste však zoufalí a nevlastníte nic, co bych už neměl. Nebo co si nemohu vzít, kdybych po tom zatoužil.“

Chaol naštěstí držel jazyk za zuby, i když se mu v hnědých očích zableskla tichá hrozba.

Khagan nahlédl do poslední čtvrté truhlice, v níž byly zdobné hřebeny a kartáče, nádobky s parfémy umně zhotovené nejlepšími adarlanskými skláři. Těmi, kteří vybudovali hrad, ježž Aelin rozmetala na střepy. „Přišli jste mě tedy přesvědčit, abych se připojil k vaší straně, a já po dobu vašeho pobytu tuto nabídku zvážím, vzhledem k tomu, že to není jediný důvod vaší cesty.“

Letmo kývl tou zjizvenou rukou pokrytou šperky ke křeslu. Chaolovy snědé tváře zrudly, ale netrhl sebou a nenechal se jakkoli zastrašit. Nesryn se přiměla zachovat stejně.

„Arghun mi sdělil, že je tvé zranění čerstvé a že jsi ho utržil, když hrad vyletěl do povětří. Zdá se, že si královna Terrasenu při obraně svých spojenců nepočínala právě opatrně.“

Chaol zatnul zuby, když se všichni, od princů po sluhy, zadívali na jeho nohy.

„Vaše vztahy s Doranelle jsou nyní napjaté, opět díky Aelin Galathynius, tudíž hádám, že se jediná cesta k uzdravení, kterou můžeš využít, nachází zde v Torre Cesme.“

Khagan pokrčil rameny a to gesto bylo jediným dokladem toho, že kdysi býval mladým válečníkem bez špetky úcty. „Mou milovanou ženu by velmi zarmoutilo, pokud bych zraněnému muži nedopřál naději na uzdravení,“ Nesryn si náhle uvědomila, že císařovna není v sále přítomná, „takže ti samozřejmě dávám souhlas ke vstupu do Torre. To, zda léčitelé na spolupráci s tebou přistoupí, ponechám na jejich rozhodnutí. Ani já nemohu ovlivnit vůli Torre.“

Torre – Věž. Vypínala se nad jižním okrajem Anticy, vystavěná na nejvyšším kopci, který klesal k zelenému moři. Bylo to svrchované území proslulých léčitelů a svatostánek Silby, bohyně léčitelů, jež jim žehnala a která si v tomto městě zachovávala významné postavení mezi třiceti šesti bohy, jež říše během staletí přijala za vlastní, ať pocházeli zblízka, nebo zdaleka.

Chaol vypadal, jako by polykal žhavé uhlíky, naštěstí se však ovládl a sklonil hlavu. „Děkuji ti za tvou štedrost, velký khagane.“

„Dnes večer si odpočiňte. Dám jim vědět, že zítra ráno budete připraveni. Jelikož se za nimi nemůžeš vydat, sami za tebou někoho pošlou, pokud s tím budou souhlasit.“

Chaol pohnul prsty na klíně, ale nezatnul je. Nesryn přesto zadržela dech.

„Zařídím se podle nich,“ odvětil Chaol napjatým hlasem.

Khagan zaklapl poslední truhlici s klenoty. „Smíš si své dary ponechat, králův pobočníku, vyslanče Aelin Galathynius. Mně k ničemu nejsou a nevzbuzují můj zájem.“

Chaol prudce zvedl hlavu, jako by tón khaganova hlasu naznačoval, že jde o nějakou past. „Proč?“

Nesryn sotva dokázala skrýt znepokojení. Pokud měla soudit podle překvapeného hněvu v khaganových očích a v pohledech, které si vyměnily jeho děti, ještě nikdo se na khagana nepovážil takto naléhat.

Nesryn však ve vládcově pohledu zachytila ještě něco jiného – únavu.

V žaludku jako by se jí uhnízdilo něco slizkého, když si vzpomněla na bílé vlajky, jež visely z oken po celém městě. Podívala se na dědice a znovu je spočítala.

Nebylo jich šest.

Pět. Bylo přítomných jen pět khaganových potomků.

A všude v ulicích vlály smuteční zástavy královského dvora.

Lidé netruchlili. Ne tak jako v Adarlanu, kde by se oblékli do černého a měsíce drželi smutek. Dokonce i v kruhu khaganovy rodiny život pokračoval dál. Neukládali své mrtvé do kamenných katakomb ani rakví, ale nechali je ležet zahalené v bílém plátně pod otevřeným nebem na nepřístupné posvátné půdě ve vzdálených stepích.

Nesryn krátce pohlédla na řadu dědiců a přepočítala je. Měli před sebou pět khaganových nejstarších dětí a ve chvíli, kdy si uvědomila, že schází Tumelun, nejmladší z nich – sotva sedmáctiletá, khagan Chaolovi řekl: „, Pokud se k vám ta zpráva nedostala, potom vaši zvědové vskutku nestojí za nic.“

S těmi slovy se vrátil k trůnu a nechal předstoupit Sartaqa.

Nekonečně hluboké oči druhého nejstaršího syna byly zastřené žalem. Mlčky na Nesryn kývl. Ano. Ano, její podezření byla správná.

Sartaqův pevný příjemný hlas naplnil sál. „Naše milovaná sestra Tumelun před třemi týdny nečekaně zemřela.“

Ach, bohové. Pominuli tolik výrazů soustrasti a rituálů. Jen to, že sem přišli, aby požadovali pomoc ve válce, bylo neomalené a nepředložené.

Chaol zachytil pohledy princů i princezny s napjatými tvářemi a nakonec pohlédl přímo na khagana se znavenýma očima. „Chci vám vyjádřit svou nejhlubší soustrast.“

Nesryn vydechla: „Kéž ji severní vítr odnese na krásnější pláň.“

Pouze Sartaq na to děkovně pokývl, zatímco z ostatních čišelo napětí a chlad.

Nesryn vrhla na Chaola varovný pohled, aby se na princezni-no úmrtí nevyptával. Když postřehl výraz v jejím obličejí, přikývl.

Khagan poškrábal skvrnku na slonovinovém trůně a ticho kolem bylo těžké jako plášť, kteří pánové kočovného lidu dosud nosili pro ochranu proti nevlídnému severáku vanoucímú po stepích a při sezení na tvrdých dřevěných sedlech.

„Strávili jsme tři týdny na moři,“ pokusil se omluvit Chaol o něco tišším hlasem.

Khagan se neobtěžoval dát najevo jakékoli porozumění. „To by rovněž vysvětlovalo, proč nejste v nejmenším zpraveni o další novince a proč ty studené klenoty poslouží spíše *vám*.“ Khagan zkroutil rty v úsměvu, v němž nebylo stopy pobavení. „Arghunovy kontakty nám dnes ráno přinesly z jedné z lodí jistou zvěst. Už nemáte přístup ke královským pokladům ve Zlomuvalu. Vévoda Perrington a jeho letka okřídlených běsů město vyplnili.“

Nesryn strhla vlna pulzujícího a prázdného ticha. Nebyla si jistá, jestli Chaol dýchá.

„Nemáme zprávy o tom, kde se král Dorian nachází. Přenechal však Zlomuval v jejich rukou, a pokud se dá věřit tomu, co

se šeptá, uprchl do noci. Město padlo a vše na jih od Zlomuvalu nyní patří Perringtonovi a jeho čarodějnicím.“

Nesryn měla nejprve před očima tváře svých neterí a synovců.

Pak tvář své sestry a otce. Viděla jejich kuchyň, pekařství. Hruškové koláče chladnoucí na dlouhém dřevěném stole.

Dorian je opustil. Všechny je opustil a kvůli čemu? Aby vyhledal pomoc? Přežil? Utekl za Aelin?

Zůstali královští strážci a bojovali? Bojoval někdo, aby zachránil nevinné lidi ve městě?

Ruce se jí trásly a jí to bylo jedno. Bylo jí jedno, jestli se jí budou ti bohatě odění dvořané vysmívat.

Děti její sestry, které jí do života vnesly tolik radosti...

Chaol k ní zvedl hlavu. Z jeho obličeje nešlo nic vyčíst – neštěstí, ani žal.

Šarlatovo-zlatá uniforma ji začala dusit. Škrtit.

Čarodějnice a wyverní v jejím městě. Železné zuby a drápy, které rvou oběti na kusy, až krev stříká kolem, a trýzní je. Její rodina... její *rodina*...

„Otče.“

Sartaq znovu předstoupil a přelétl onyxovými očima mezi Nesryn a khaganem. „Naši hosté za sebou mají dlouhou cestu. Nehledě na politiku,“ pokračoval a upřel nesouhlasný pohled na Arghuna, který vypadal pobaveně – *pobaveně* nad zprávami, jež přinesl, zatímco Nesryn měla pocit, že se jí mramorová podlaha vlní pod podrážkami –, „stále jsme pohostinným národem. Nechme je pár hodin odpočinout a pak se k nám připojí při večeři.“

Hasar se postavila po bok Sartaqovi a přitom se zachmuřila na Arghuna. Možná to neměla být výtku, kterou ho počastoval její bratr, ale čistě dotčení, že jí tuto novinku nepřinesl jako první. „Žádný host, jenž navštíví náš dům, nesmí mít pocit, že mu odpíráme pohodlí.“ Přestože její slova zněla přátelsky, její tón byl zcela opačný.

Jejich otec se na ně zmateně podíval. „Jistě.“ Poté mávl na sluhu u sloupů opodál. „Doprovodte je do jejich pokoje a vyšlete

zprávu do Torre, ať sem pošlou některého ze svých nejlepších léčitelů. Hafizu, pokud bude ochotná sejít z věže.“

Nesryn sotva slyšela cokoli dalšího. Jestli čarodějnice držely město, potom valgové, kteří ho v létě zaplavili... Nebyl nikdo, kdo by s nimi bojoval. Nikdo, kdo by bránil její rodinu.

Pokud to přežili.

Nemohla dýchat. Nemohla myslet.

Neměla odtamtud odejít. Neměla tuto pozici přijmout.

Možná byli mrtví nebo trpěli. Mrtví. Mrtví.

Nevšimla si služebné, která předstoupila, aby odtlačila Chaolovo křeslo. Tak tak že postřehla ruku, již k ní Chaol natáhl, aby propletl své prsty s jejími.

Nesryn se khaganovi ani neuklonila, když odcházeli.

Stále měla před očima jejich obličej.

Děti. Sestriny usměvavé děti s kulatými bříšky.

Neměla se sem vydat.

3

Nesryn byla v šoku.

A Chaol k ní nemohl dojít, vzít ji do náruče a přitisknout ji k sobě.

Ne když tiše jako přízrak zamířila rovnou do ložnice v nádherných komnatách v přízemí paláce, které jim přidělili, a zavřela za sebou dveře. Jako kdyby zapomněla na všechny ostatní lidi na světě.

Vůbec se jí nedivil.

Nechal se služebnou, štíhlou mladou ženou s kaštanovými vlasy, které jí v hustých kadeřích dosahovaly k útlému pasu, zavést do druhé ložnice. Komnaty měly výhled do zahrady s ovocnými stromy a zurčícími fontánami. Rostliny v květináčích na balkoně v poschodí splývaly dolů ve vodopádu růžových a fialových květů a tvořily živé závěsy před vysokými okny jeho ložnice, které, jak si uvědomil, byly ve skutečnosti dveřmi.

Služka zamumlala něco o tom, že připraví koupel. V porovnání s khaganem a dětmi hovořila jeho jazykem kostrbatě. Ne že by ji za to mohl nějak odsuzovat, když sám ani zdaleka nemluvil plynule žádným z dalších jazyků svého světa.

Žena zašla za vyřezávanou dřevěnou zástěnu, za níž se nepochybně nacházela koupelna, a Chaol se otočil ke dveřím ložnice, které zůstaly otevřené, a upřel pohled přes předsíň vykládanou bledým mramorem na zavřené dveře Nesryniny ložnice.

Neměli opustit Zlomuval.

Nemohl nic dělat, jenže... Věděl, jak se zpráva, kterou se dozvěděli až teď, podepíše na Nesryn. Jak se podepsala na něm.

Dorian není mrtvý, připomenul si. Dostal se ven. Uprchl. Kdyby skončil v Perringtonových – Erawanových – spárech, doslechli by se to. Princ Arghun by to zjistil.

Čarodějnice vyplenily město. Napadlo ho, zda útok vedla Manon Černozobá.

Pokusil se přijít na to, jaký dluh má čarodějnice vůči Aelin a naopak, avšak marně. U Temisina chrámu Aelin ušetřila Manonin život a Manon jim zase poskytla nanejvýš důležité informace o tom, nakolik valg ovládá Doriana. Byly tím pádem spolu vyrovnané? Nebo uzavřely nejisté spojení?

Bylo marné doufat, že by se Manon obrátila proti Morathu, přesto ale vyslal tichou modlitbu ke všem bohům, kteří by mu mohli naslouchat, ať Doriana ochraňují a přivedou krále k přátelštějším břehům.

Dorian přežije. Byl příliš chytrý a nadaný na to, aby zemřel. Chaol nehodlal přistoupit na jakoukoli jinou možnost. Dorian byl naživu a v bezpečí. Nebo na cestě do bezpečí. A Chaol z nejstaršího prince dostane další informace, jakmile se k tomu naskytne příležitost. Ať drží smutek, nebo ne. Dozví se všechno, co ví Arghun, a potom požádá služku, ať projde všechny kupecké koráby a získá informace o tom útoku.

O Aelin neměl žádné zprávy – kde teď je, co dělá. Mohla být důvodem, proč tu nedokázal získat spojení.

Zaskřípal zuby a nepřestával, ani když se dveře komnat otevřely a dovnitř si to nakráčel vysoký muž se širokými rameny, jako kdyby mu to místo patřilo.

Chaol usoudil, že tomu tak nejspíš bude. Princ Kashin byl sám a neozbrojený, ovšem pohyboval se s lehkostí člověka, který spoléhá na nezlomnou sílu svého těla.

Chaola napadlo, že takto se kdysi on sám procházel po paláci ve Zlomuvalu.

Když princ zavřel dveře do chodby a zadíval se na něj, Chaol sklonil hlavu na pozdrav. Princ ho posuzoval zpříma a důkladně

jako pravý válečník. Když nakonec upřel své hnědé oči do Chaolových, pronesl v jazyce Adarlanu: „Takováto zranění tu nejsou neobvyklá a já sám jsem je už několikrát spatřil, zejména u kočovných kmenů, lidu mého rodu.“

Chaol neměl zvláštní chuť probírat svá zranění s princem ani s kýmkoli dalším, proto jen přikývl. „O tom nepochybuji.“

Kashin se zájmem naklonil hlavu a opět si Chaola prohlédl. Tmavý cop mu přitom sklouzl po svalnatém rameni. Snad postřehl, že Chaol nestojí o rozhovor na toto téma. „Můj otec si skutečně přeje, abyste s ním povečeřeli a připojovali se k nám při večeři po dobu, co tu zůstanete. Budete sedět u vyvýšeného stolu.“

Pro cizí vyslance nebyla taková žádost nezvyklá a sedět u khaanova stolu byla v každém případě pocta, jenže to, že s pozváním poslal svého syna... Chaol opatrně volil další slova a pak prostě vybral to, jež se nejvíc nabízelo. „Proč?“

Jeho příbuzní si určitě přáli zůstat jeden druhému nablízku potom, co přišli o nejmladší členku rodiny. To, že pozvali neznámé návštěvníky, aby se k nim připojili...

Princovi se napnul sval na tváři. Na rozdíl od svých tří nejstarších sourozenců nepatřil k lidem, kteří skrývali city. „Arghun potvrdil, že se v našem paláci nepohybují zvědové z vojsk vévody Perringtona a že sem jeho muži ještě nedorazili. Já jeho přesvědčení nesdílím. A Sartaq...“ Princ se zarazil, jako by do té záležitosti nechtěl svého bratra – nebo možného spojence – zatahovat. Zatvářil se kysele. „Život mezi vojáky jsem si zvolil z dobrého důvodu. Dvojsmyslné dvorské řeči...“

Chaol měl sto chutí mu říct, že ho chápe. Podobně se cítil většinu života. Pak se však zeptal: „Myslíš si, že Perringtonovi muži pronikli na váš dvůr?“

Kolik toho Kashin nebo Arghun věděli o Perringtonově vojsku? Znali pravdu o králi valgů skrytém pod Perringtonovou kůží? Nebo o tom, jakým vojskům velí? Že si takové zrůdy nedokážou ani představit? Chtěl si ale tyto informace ponechat pro sebe a zjistit, jestli by mu nemohly nějak posloužit, pokud o tom Arghun a khagan neví.

Kashin si promnul krk. „Nevím, jestli to je Perrington nebo někdo z Terrasenu, Melisande nebo Wendlynu. Vím jen to, že má sestra je mrtvá.“

Chaolovi se na okamžik zastavilo srdce, přesto se odvážil zeptat: „Jak k tomu došlo?“

V Kashinových očích se mihl stín žalu. „Tumelun byla vždycky trochu divoká a bezhlavá. Také náladová. Jeden den byla šťastná a rozesmátá, další uzavřená a zoufalá. Tvrdí...“ Ohryzek se mu pohnul. „Tvrdí, že kvůli tomu skočila z balkonu. Tehdy v noci ji našli Duva a její manžel.“

Smrt v rodině byla vždycky bolestná, ale sebevražda... „Je mi to líto,“ odpověděl Chaol tiše.

Kashin zavrtěl hlavou a sluneční světlo ze zahrady mu zatančilo po černých vlasech. „Nevěřím tomu. Má Tumelun by nikdy neskočila.“

Má Tumelun. Ta slova dostatečně vystihovala, jak měl princ k sestře blízko.

„Máš podezření, že za tím stojí někdo další?“

„Vím jen to, že ať byla Tumelun jakkoli náladová... Znal jsem ji. Stejně jako znám své srdce.“ Položil na ně ruku. „Neskočila by.“

Chaol znovu pečlivě zvážil jeho slova. „Je mi líto tvé ztráty. Domníváš se, že by v tom mohlo mít prsty cizí království?“

Kashin popošel o několik kroků. „V *našich* zemích není nikdo, kdo by byl tak hloupý.“

„Nikdo z Terrasenu ani z Adarlanu by se něčeho takového nedopustil, i kdyby vás chtěl přimět zapojit se do války.“

Kashin ho na okamžik odhadoval. „Ani královna, která bývala nájemnou vražedkyní?“

Chaol nedal najevo sebemenší náznak citu. „Tou možná bývala, ovšem vytyčila si přísné meze, za které nezajde. Mimo jiné že nebude zabíjet děti ani jim ubližovat.“

Kashin se zastavil před šatníkem u stěny vedle vchodu do zahrady a narovnal pozlacenou schránku na jeho tmavém povrchu. „Já vím. Z bratrových zpráv jsem vyčetl i toto – podrob-

nosti o jejích obětech.“ Chaol by přísahal, že se princ zachvěl, než dodal: „Věřím ti.“

Nepochybně proto s ním princ tento rozhovor vedl.

Kashin pokračoval: „Tím pádem nezbyvá mnoho cizích vládců, kteří by toho byli schopni. A Perrington je na vrcholu toho krátkého seznamu.“

„Proč by ale útočil na tvou sestru?“

„To netuším.“ Kashin popošel o pár kroků dál. „Byla mladá a bezelstná. Jezdila se mnou po boku Darghanů, klanů naší matky. Neměla ještě ani vlastní *sulde*.“

Když se Chaol zamračil, princ vysvětlil: „Je to kopí, které nosí všichni darghanští bojovníci. Přivazujeme ho na násadu pod hrot koňské žíně. Naši předkové věřili, že směrem, kterým vanou ve větru, čeká náš osud. Někteří z nás tuto víru stále udržují, ovšem i ti, kteří ji považují za pouhou tradici... stále je všude nosíme s sebou. V paláci je nádvoří, kde já a moji sourozenci ponecháváme *sulde*, aby vlála ve větru vedle *sulde* našeho otce, po dobu, kdy zůstáváme v jeho paláci. Avšak ve smrti...“ Na tváři se mu opět objevil stín zármutku. „Ve smrti je to jediná věc, kterou si ponecháme. Kopí uchovává duši darghanského válečníka a zůstává zabodnuté ve stepích na našem posvátném území.“ Princ zavřel oči. „Její duše teď bude putovat s větrem.“

Nesryn řekla stejnou věc. Chaol mohl jen zopakovat: „Je mi to líto.“

Kashin otevřel oči. „Někteří z mých sourozenců mi ohledně Tumelun nevěří. Někteří ano. Otec... zůstává nerozhodnutý. Matka v žalu neopouští komnatu a představa, že bych se před ní měl zmínit o svých podezřenech – to bych nedokázal.“ Promnul si silnou čelist. „Proto jsem otce přesvědčil, aby udělal diplomatické gesto a každý večer vás přizval ke stolu. Chtěl bych, abyste všechno sledovali očima nezúčastněných hostů a řekli mi o všem, co se vám nebude pozdávát. Třeba si všimnete něčeho, co nám uniká.“

Pokud jim pomůžou... možná by mohli na oplátku získat jejich pomoc. Chaol prostě odpověděl: „Jestli mi důvěřuješ na-

tolik, abys mě tím pověřil a svěřil se mi s tím vším, proč nás nehodláš podpořit v této válce?“

„Není na mně, abych v té věci přišel s nějakým prohlášením nebo dohady.“ Mluvil jako vycvičený voják. Rozhlížel se po komnatách, jako by odhadoval, kde by mohli případně číhat nepřátelé. „Vydám se do boje, jen když mi to otec přikáže.“

Pokud Perringtonovi vojíci pronikli až sem, pokud Morath skutečně stál za princezninou vraždou... Bylo by to snadné. Tak snadné přesvědčit khagana, aby se připojil k Dorianovi a Aelin. Perrington – Erawan byl však příliš vychytralý.

Kdyby ovšem Chaol pro jejich věc získal velitele khaganových pozemních vojsk...

„Já tyto hry nehraji, lorde Westfalle,“ upozornil ho Kashin, který musel něco vyčíst z jeho očí. „To moje sourozence by ses měl snažit přesvědčit.“

Chaol poklepal prstem na opěradlo křesla. „Máš pro mě po této stránce nějakou radu?“

Kashin si odfrkl a mírně se pousmál. „Byli tu už jiní vyslanci – z království daleko bohatších než tvoje. Někteří uspěli, jiní ne.“ Krátce pohlédl na jeho nohy a v jeho očích se mihl záblesk lítosti. Když Chaol postřehl ten výraz v pohledu muže, který v něm odhalil bývalého bojovníka, stiskl prsty opěradla křesla. „Mohu ti pouze popřát hodně štěstí.“

Pak už princ kráčel ke dveřím a jeho dlouhé nohy k tomu potřebovaly jen pár kroků.

„Jestli tu má Perrington zvěda,“ řekl Chaol, když Kashin došel ke dveřím komnat, „sám ses přesvědčil, že všichni v paláci jsou ve vážném nebezpečí. Musíš jednat.“

Kashin se zastavil s rukou na vyřezávané klice a ohlédl se přes rameno. „Proč myslíš, že jsem požádal o pomoc cizího lorda?“

Odešel, ovšem jeho slova dál visela v sladce vonícím vzduchu. Jeho tón nebyl krutý, ani urážlivý, ale válečnická přímost jeho hlasu...

Chaol musel ovládnout svůj dech, zatímco mu hlavou vířily všemožné myšlenky. Neviděl žádné černé prsteny ani náhrdel-

níky, ale ani po nich nepátral. Ani by ho nenapadlo, že by stín Morathu mohl dosáhnout tak daleko.

Promnul si hrudník. Opatrně. Musel na zdejší dvore jednat opatrně. Ať už bude mluvit na veřejnosti, nebo bude s někým hovořit zde v komnatě. Nespouštěl oči ze zavřených dveří a v duchu probíral, co Kashin naznačoval, když vtom se znovu objevila služka, která halenu a kalhoty vyměnila za zavázané roucho z nejjemnějšího a nejprůsvitnějšího hedvábí, jež neponechávalo nic představitosti.

Chaol potlačil nutkání zavolat na Nesryn, ať mu jde pomoci místo té ženy. „Jen mě umyj,“ řekl co nejrozhodněji a nejrázněji.

Žena nedala najevo napětí ani záchvěv nejistoty a Chaol pochopil, že to pro ni není nic nového, když se zeptala: „Nelíbím se ti?“

Byla to jasná, přímá otázka. Dobře jí za její služby platili, jako všem sluhům. Byla tu z vlastního rozhodnutí a při této práci by jí snadno mohla nahradit jiná služka, aniž by tím její postavení utrpělo.

„To ano,“ odpověděl Chaol a přitom lhal jen napůl. Nehodlal se dívat níž než do jejích očí. „Jsi velmi půvabná,“ dodal. „Ale já chci jen koupel.“ Potom pro jistotu ještě upřesnil: „Nebudu od tebe chtít nic jiného.“

Čekal, že mu bude vděčná, služebná však pouze klidně přikývla. I v její přítomnosti si musel dávat pozor na jazyk a na to, o čem bude s Nesryn v komnatách hovořit.

Za Nesryninými zavřenými dveřmi nezaslechl po celou dobu jediný zvuk, ani šelest pohybu. A ani teď tomu nebylo jinak.

A tak pokynul služebné, ať jeho křeslo doveze do koupelny, místnosti vykládané bílými a modrými kachlíky, kde se vznášela pára.

Křeslo přešlo po koberci i kachlích a lehce se vyhýbalo nábytku. Nesryn ho našla v nyní opuštěných katakombách léčitelů ve zlomuvalském hradě krátce předtím, než sem připluli. Podle všeho to byla jedna z mála věcí, kterou tam léčitelé při útěku nechali.

Kola po stranách křesla byla lehčí a hladší, než čekal, a snad-

no se otáčela, i když je sám směřoval zatlačením rukama na úzké železné kování. Na rozdíl od ostatních, nepoddajných a neohra-
baných křesel bylo toto vepředu vybaveno dvěma malými koly
přípevněnými zboku dřevěné podnožky a obě se mohla zato-
čit, kamkoli se rozhodl. Teď plynule zahrnula do oparu, jenž se
vznášel v koupelně.

Většinu místnosti zabírala rozměrná vana zabudovaná v zemi.
Hladina se leskla vonnými oleji a byla posetá okvětními plátky.
Za malým oknem vysoko na protější zdi bylo vidět zeleň v za-
hradě a svíce podbarvovaly hustý opar nazlátlým odstínem.

Luxus. Takový luxus, zatímco lidé v jeho městě trpěli a vola-
li o pomoc, která nepřišla. Dorian by chtěl zůstat s nimi. K od-
chodu by ho přinutila jen naprostá porážka, jež by znamenala
jeho smrt. Chaol uvažoval, jestli přitom využil magie a pomohl
svým poddaným.

Určitě se dokázal dostat do bezpečí ke spojencům. Chaol to
v hloubi duše věděl, přestože v srdci stále cítil chlad. Tady nemohl
dělat nic, čím by králi pomohl, kromě toho, že uzavře s khaga-
nem spojenectví. Ačkoli ho instinkty zuřivě poháněly, aby se
vrátil do Adarlanu a našel Dorianu, nehodlal svůj úkol vzdát.

Sotva postřehl, že mu služka hbitými pohyby sundala boty.
Nic nenamítal, když mu svlékla modrozelenou kazajku i koši-
li pod ní, navzdory tomu, že by to zvládl sám. Ze zamyšlení ho
vytrhla, až když mu začala svlékat kalhoty. Naklonil se, aby jí
pomohl, a zatnul zuby, zatímco ho v nervózním tichu společně
zbavovali i tohoto kusu oblečení. Když se služebná natáhla, aby
mu sundala spodní prádlo, zachytil ji za zápěstí.

On a Nesryn se stále jeden druhého důvěrně nedotkli, kro-
mě jednoho nepodařeného pokusu na lodi před třemi dny, po
kterém Chaola přešla chuť se o něco podobného znovu snažit.
Ne že by nechtěl. Skoro každé ráno se probouzel plný touhy,
zvláště když se dělili o postel v kajutě. Jenže vědomí, že je tak
bezmocný, že si ji nemůže vzít stejným způsobem jako kdysi...
To dokázalo uhasit veškeré plameny chůce, ať byl jakkoli vděč-
ný, že jisté části jeho těla rozhodně stále fungovaly.

„Dokážu se do vany dostat sám,“ řekl Chaol, než se služka stihla pohnout. Zatnul svaly paží a zad a začal se soukat z křesla. Šlo to rychle. Osvojil si ten postup během dlouhých dnů na moři.

Nejdříve zapojil jistící mechanismus kol a to cvaknutí se odrazilo od kamene a vody. Několika pohyby se dostal na kraj křesla, potom si sundal nohy z dřevěných prken, postavil je na podlahu, a přitom je naklonil doleva. Pravou rukou zachytil okraj sedadla u kolen a levou zatnul v pěst a opřel se jí o studené kachle pokryté klzkou sraženou párou. Nebezpečně klzkou...

Služka k němu tiše přišla, položila před něj hustou bílou osušku a ustoupila. S povděkem se na ni pousmál, znovu se opřel pěstí levačky o měkkou osušku a přenesl váhu na ruku. Zhluboka se nadechl, a nepřestával pravou rukou svírat kraj křesla, když se opatrně spustil na zem a prudce zvedl zadek, zatímco se mu kolena samovolně ohnula.

Dopadl tvrdě, ale aspoň že byl konečně na podlaze a nepřevrátil se, jako se mu to povedlo šestkrát, když to na lodi první zkoušel.

Opatrně se přesunul ke kraji schodů do vany, ponořil nohy do teplé vody a položil je na druhý schod. Služebná okamžik na to vklouzla do vany elegantně jako volavka a její lehoučký oděv téměř zmizel jako rosa zrána, když nasákl vodou. Uchopila ho pod pažemi a její ruce byly něžné, a přitom jisté. Pomohla mu klesnout do vany tak, aby se mohl posadit na horní schod. Pak ho navedla na druhý a třetí, až zůstal ponořený po ramena. S očima na úrovni jejích plných ňader se ztvrdilými bradavkami.

Podle všeho si toho nevšimla a Chaol ihned odvrátil zrak k oknu, když se natáhla pro tácek s oleji, kartáči a měkkými žínkami, jež ponechala v rohu vany. Jakmile se otočila, Chaol si svlékl spodní prádlo a s hlasitým, mokřým plesknutím ho odložil na okraj vany.

Nesryn ještě nevyšla z pokoje.

Zavřel tedy oči, poddal se služčiným rukám a v duchu se ptal, co bude u všech pekel dělat.

⇨ 4 ⇩

Yrene Vížka milovala ze všech místností v Torre Cesme nejvíc právě tuto.

Možná proto, že odtud, z vrcholku věže z bledého kamene, pod níž se nacházel rozsáhlý komplex, byl jedinečný výhled na západý slunce nad Anticou.

Snad proto, že to bylo první místo, kde se po téměř deseti letech cítila aspoň trochu v bezpečí. Tady také poprvé spatřila staříčkou ženu, jež teď seděla za stolem plným papírů a knih, a uslyšela slova, která všechno změnila: *Vítej u nás, Yrene Vížko.*

Od té doby uběhly dva roky.

Dva roky pracovala a žila v této věži a ve městě, kde bylo tolik lidí, tolik jídla a tolik pokladnic vědomostí.

Bylo to přesně takové, jak si vysnila, a ona hodlala využít každou příležitost a postavit se každé výzvě. Studovala, naslouchala, cvičila se a zachraňovala a měnila životy, dokud se nestala nejlepší žačkou ve třídě. Dokud se na dceru neznámé léčitelky ze Slatiny nezačali obracet staří i mladí léčitelé, kteří se vzdělávali celý život, a nežádali ji o radu a o pomoc.

Magie jí v tom pomáhala. Skvostná, úžasná magie, která jí dokázala vyrazit dech nebo ji vyčerpat natolik, že dny nedokázala vylézt z postele. Magie vyžadovala oběti od léčitele i pacienta. Yrene však byla připravená je přinést. Kruté následky léčby jí nikdy nevadily.

Pokud to znamenalo, že zachrání něčí život... Silba jí poskytl dar a mladá cizinka jí v onu poslední noc v Innishi před

dvěma lety věnovala další. Yrene nehodlala promarnit ani jeden ani druhý.

Tiše čekala, až štíhlá žena za stolem dočte jakousi zprávu na svém věčně neuspořádaném stole. Navzdory sebevětším snahám sluhů panoval na staré palisandrové desce neustále zmatek. Pokrývaly ho recepty, svitky s kouzly, lahvičky nebo sklenice, v nichž se připravoval léčivý nápoj.

Teď na stole stály dvě takové lahvičky, průhledné baňky na stříbrných podstavcích vytvarovaných do podoby nohou ibise, a nepomíjející sluneční světlo ve věži je očišťovalo.

Hafiza, představená Torre Cesme, zvedla jednu z lahviček, zakroužila bledě modrým obsahem, zamračila se a postavila ji. „Ten zatrápený lektvar vždycky vyžaduje dvakrát tolik času, než bych čekala.“ Pak se mezi řečí zeptala Yrene v jejím vlastním jazyce: „Proč myslíš, že tomu tak je?“

Yrene se naklonila vpřed v odřené křesle zdobeném štrappci stojícím vedle stolu a zadívala se na nápoj. Každé setkání s Hafizou, ať už domluvené, nebo náhodné, bylo lekcí, příležitostí se učit a postavit se výzvě. Yrene zvedla baňku z podstavce, nastavila ji zlatému světlu zapadajícího slunce a zaujatě si prohlédla hustou azurově modrou tekutinu uvnitř. „K čemu slouží?“

„Je pro desetiletou dívku, která před šesti týdny dostala suchý kašel. Lékaři jí doporučili čaj s medem, odpočinek a čerstvý vzduch. Dívčin stav se na čas zlepšil, jenže před týdnem se nemoc vrátila a sužuje ji o to víc.“

Lékaři v Torre Cesme byli nejlepší na světě a od místních léčitelů se lišili jen tím, že nevládli kouzly, a prohlíželi nemocné jako první, než je poslali k léčitelům. Byl jim vyhrazen rozsáhlý komplex kolem spodní části věže.

Magie byla vzácná a podepisovala se na léčitelích natolik, že jistá představená před staletími vyhlásila, že pacienta prohlédne nejprve lékař, než ho pošlou za léčiteli. Možná šlo o politický krok – kost hosenou lékařům, které nemocní často přehlíželi a dožadovali se kouzel, jež vyléčí všechny neduhy.

Magie ovšem nebyla všemocným lékem. Nemohla zastavit smrt, ani jí člověka vyrvat, jak Yrene stále dokola zjišťovala během těch dvou let. Věděla to už předtím. A navzdory úmluvám s lékaři měla Yrene, jako už odmalička, ve zvyku chodit v úzkých, kopcovitých uličkách Anticy za zvukem kašle.

Naklonila lahevku na jednu stranu, pak na druhou. „Lektvar možná reaguje na horko. Je nezvykle teplo, i na místní poměry.“

Konec léta už se blížil, ale Yrene si ani po dvou rocích pořádně nezvykla na neutuchající suché vedro v městě bohů. Jakýsi brilantní vynálezce naštěstí kdysi dávno přišel s *bidgiery*, věžemi na budovách, které zachycovaly vítr, aby do místností dole vehnaly čerstvý vzduch, a některé dokonce využívaly pár kanálů táhnoucích se pod Anticou, aby měnily horký vítr v chladné vánky. Město bylo plné věžiček trčících k nebi jako tisícovka kopí. Měly je domky z vepřovic i velké rezidence s kupolemi se zastíněnými dvory a čistými jezírky.

Torre bylo bohužel založeno dávno před těmito geniálními úpravami, a ačkoli byla horní poschodí vybavená chytrým větráním, které ochlazovalo komnaty hluboko dole, Yrene prožila hodně dnů, kdy litovala, že se nějaký nadaný architekt neujal úkolu vybavit Torre nejnovějšími ochlazovacími zařízeními. V Hafizině pracovně bylo kvůli narůstajícímu horku a různým ohnům hořícím ve věži vedro skoro k zalknutí. Yrene tedy dodala: „Mohla bys ho nechat v některé z dolních komnat, kde je chladněji.“

„Jenže lektvar vyžaduje sluneční paprsky.“

Yrene nad tím zauvažovala. „Dej přinést zrcadla. Můžeš zachytit světlo slunce přicházející oknem a zaměřit ho na lahevku. Během dne několikrát uprav její polohu podle postavení slunce. V chladnější teplotě a v soustředěnějším slunečním světle potrvá příprava lektvaru kratší dobu.“

Hafiza potěšeně pokývla. Yrene si tohoto jejího gesta vážila, stejně jako záře v jejích hnědých očích. „Bystrý úsudek zachraňuje životy častěji než kouzla,“ odvětila Hafiza prostě.

Už to prohlásila snad tisíckrát, obvykle když se to týkalo Yrene, která na to byla nevýslovně hrdá, ale teď sklonila děkovně hlavu a vrátila baňku na podstavec.

„Takže,“ spustila Hafiza a položila jednu ruku na druhou na naleštěný palisandrový stůl, který se téměř leskl, „Eretia mi oznámila, že jsi připravená nás opustit.“

Yrene se napřímila na křesle, v němž seděla i ten první den, když vystoupala po tisícovce schodů nahoru na věž a zoufale prosila, ať ji přijmou. Její prosby byly tím nejméně pokořujícím zážitkem při onom setkání. Vrcholem bylo, když vysypala Hafize na stůl měsíc zlata a vyhrkla, že je jí jedno, co to bude stát, a ať si vezmou všechno.

Neuvědomila si, že Hafiza nebere od žáků peníze. Ti za vzdělání platili jiným způsobem. Yrene za rok, co pracovala v zapadlém hostinci U Bílého vepře, zažila bezpočet pokoření a ponížování, avšak nikdy necítila větší hanbu než ve chvíli, kdy Hafiza nařídila, ať posbírá peníze zpět do hnědého váčku. Zatímco Yrene shrabovala zlaťáky ze stolu jako hráč, který se snaží sebrat svou výhru v kartách, přemýšlela, jestli se nemá rovnou vrhnout z oken, která se tyčila za Hafiziny stolem.

Od té doby se toho hodně změnilo. Pryč byly její šaty z hrubě tkané látky i hubená postava. I když Yrene měla za to, že jí nekonečná schodiště Torre pomáhala udržovat si správnou váhu potom, co začala jíst vydatné zdravé pokrmy z obřích kuchyní v Torre, z nejrůznějších tržišť plných stánků s jídlem a z pohostinství, jež se nacházela ve všech rušných ulicích a křivolakých uličkách.

Yrene polkla a marně se snažila rozluštit výraz představené. Hafiza byla jediným člověkem v Torre, jehož nedovedla přecítit a odhadnout. Představená nikdy nepopouštěla uzdu emocím, což se nedalo říct o řadě zdejších učitelů, zvlášť o Eretii, a nikdy nezvyšovala hlas. Hafiza měla pouze tři výrazy: potěšený, neutrální a zklamaný. Yrene žila v hrůze z těch posledních dvou.

Nebála se trestu. Takové věci se tu neděly. Nikdo jí neodpíral jídlo, ani jí nehrozil, že jí ublíží. Nebylo to jako U Bílého vepře,

kde jí Nolan strhl plat, když se dopustila nějaké chyby, byla příliš štedrá k hostům nebo když ji přistihl, jak nechává zbytky od večere pro polodivoké sirotky, kteří se potloukali po špinavých ulicích Innishe.

Když dorazila sem, čekala, že to bude stejné: Že tu budou lidé, kteří jí budou brát peníze a budou jí čím dál víc znemožňovat odchod. Tak prožila rok prací v hostinci – kvůli tomu, že jí Nolan zvyšoval nájem, snižoval plat, obíral ji o bídné spropitné, i kvůli tomu, že věděla, že většina žen v Innishi pracuje na ulici, a ať je hostinec sebeodpornější, pořád tam byl lepší život.

Předsevzala si, že už se to nebude nikdy opakovat – dokud nedorazila sem. Dokud nevysypala zlato Hafize na stůl a nebyla připravená podstoupit to všechno znovu. Zadlužit se, zaprodat se, jen aby měla možnost se učit.

Hafizu nic takového ani nenapadlo. Její práce byla pravým opakem podlostí, k nimž se uchýlovali lidé jako Nolan. Yrene měla živě v paměti, jak poprvé uslyšela Hafizu říkat tím výrazným, příjemným přízvukem téměř stejná slova jako ta, co jí stále opakovala její matka: Nebrali od žáků ani od nemocných peníze za to, co jim Silba, bohyně uzdravování, poskytovala zdarma.

V zemi tolika bohů, které si Yrene dosud nedokázala přesně zapamatovat, alespoň Silba zůstávala stejná.

To byla další chytrá věc, kterou khaganát uskutečnil, když během let dobývání shromažďoval království a území: Zachovávali bohy *všech svých lidí* a přijímali je po svém. Včetně Silby, která už od dávných věků držela nad léčiteli ochrannou ruku. Dějiny podle všeho psali vítězové, nebo tak to aspoň Yrene vysvětlila Eretia, učitelka, již byla svěřena. Zdálo se, že tomu pravidlu bohové podléhali stejně jako obyčejní smrtelníci.

To ovšem Yrene nebránilo v tom, aby se pomodlila k Silbě a všem bohům, kteří by jí mohli naslouchat, když konečně prohlásila: „Ano, jsem připravená.“

„Opustit nás.“ Ta prostá slova pronesená s naprosto nevzrušeným výrazem – klidná a trpělivá. „Nebo jsi zvážila další možnosti, které jsem ti nabídl?“

To Yrene opravdu udělala. Nepřestávala o tom uvažovat ode dne, kdy si ji před dvěma týdny Hafiza nechala zavolat do pracovny a řekla jediné slovo, jež v tu chvíli Yrene sevřelo srdce jako pěst: *Zůstaň*.

Zůstaň a nauč se víc. Zůstaň a zjisti, čím se nový život, který sis tu vybudovala, může stát.

Yrene si přejela rukou po hrudi, jako kdyby stále cítila ten ocelový stisk. „Můj domov znovu postihla válka – můj domov na severním světadíle.“ Tak ho tu nazývali. Yrene polkla. „Chci tam být, abych pomáhala těm, kdo bojují proti krutovládě říše.“

Po mnoha letech se jejich vojska dala konečně na pochod. Pokud se dalo věřit zvěstem, Adarlan byl rozdělený mezi Dorianu Havilliarda na severu a pobočníka mrtvého krále, vévodu Perringtona, na jihu. Doriana podporovala Aelin Galathynius, dávno ztracená královna, jež nyní vládla obrovskou mocí a prahla po pomstě, jak se dalo usuzovat podle toho, co udělala se skleněným hradem a jeho králem. A Perringtonovi prý pomáhaly zrůdy vzešlé z nějaké temné noční můry.

Pokud to ale byla jediná naděje, jak vybojovat svobodu pro Slatinu...

Yrene bude přitom, aby jim byla nápomocná, jak nejlépe bude moci. Za nocí nebo když byla vyčerpaná po namáhavé léčbě, stále cítila kouř. Kouř z hranice postavené adarlanskými vojáky, kteří na ní upálili její matku. Pořád slyšela matčiny výkřiky a měla pocit, že se jí pod nehty zarývá dřevo stromu, za nímž se ukrývala na kraji Dubového hvozdu, když se dívala, jak její matka hoří zaživa, potom co zabila toho vojáka, aby své dceři poskytla čas k útěku.

Od té doby uběhlo deset let. Téměř jedenáct. A přestože přešla hory a přeplula oceány... byly dny, kdy jí připadalo, že pořád stojí ve Slatině, cítí ten kouř a pod nehty se jí derou třísky, když přihlíží, jak se vojáci chápou pochodní, aby podpálili i jejich chalupu.

Chalupu, jež byla domovem generací léčitelek z její rodiny. Yrene usoudila, že je příhodné, že se svým příjmením skon-

čila ve skutečné věži. Jen prsten na její levé ruce dokazoval, že na jihu Slatiny kdysi po stovky let žil rod nesmírně nadaných léčitelů. Prsten, s nímž si nyní pohrávala, poslední upomínka na to, že žila její matka, matka její matky a všechny matky před nimi, které v míru a pokoji léčily druhé. Byl to jeden ze dvou předmětů, které by Yrene nikdy neprodala. To už by spíš prodala samu sebe.

Hafiza neodpověděla, Yrene tedy pokračovala, zatímco slunce zvolna klesalo k nefritovým vodám přístavu na druhém konci města: „I když se na severní světadíl navrátila magie, mnoha léčitelům chybí řádný výcvik, pokud vůbec přežili. Mohla bych zachránit spousty životů.“

„Válka by si rovněž mohla vyžádat *tvůj*.“

Yrene to chápala. Zvedla hlavu a odvětila: „Já si to nebezpečí uvědomuji.“

Hafiziny tmavé oči zjihly. „Ano, ano, to vím.“

Vyplulo to najevo při Yrenině prvním zahanbujícím setkání s představenou.

Yrene neplakala celé roky ode dne, kdy se její matka změnila v popel unášený větrem, ovšem ve chvíli, kdy se Hafiza zeptala Yrene na její rodiče... Yrene zabořila obličej do dlaní a vytryskly jí slzy. Hafiza obešla stůl, objala ji a hladila ji po zádech, aby ji uklidnila.

Hafiza to dělala často. Nejen když šlo o Yrene. Utěšovala všechny léčitele, když za sebou měli dlouhé hodiny práce, bolela je záda, kouzla je naprosto vyčerpala, ale stále to nestačilo. Její tichá, klidná přítomnost je posilovala a upokojovala.

Yrene měla pocit, že jí svým způsobem nahrazuje matku, kterou ztratila v jedenácti letech. A teď, když jí za pár týdnů mělo být dvacet dva, pochybovala, že by kdy znovu našla někoho jako ona.

„Složila jsem zkoušky,“ namítla, přestože to Hafiza samozřejmě věděla. Sama je Yrene zadávala, dohlížela na týden dlouhé, vyčerpávající testy ze znalostí, dovedností a vlastní praxe s pacienty. Yrene si dala záležet, aby získala nejlepší hodnocení

ze třídy. Dosáhla téměř perfektního výsledku, nejlepšího v dějinách školy. „Jsem připravená.“

„To vskutku jsi, a přesto se musím ptát, kolik by ses toho mohla naučit za pět nebo deset let, když jsi toho pochytila tolik za dva roky.“

Yrene měla tolik léčitelských zkušeností, že nezačala studovat s žáky na nejnižších poschodích Torre.

Doprovázela matku od okamžiku, co byla dost stará na to, aby zvládla chodit a mluvit, a jak roky ubíhaly, pomalu se učila stejně jako všechny léčitelky v jejich rodině. V jedenácti toho uměla víc než většina ostatních v jednadvaceti a nezahálela ani během dalších šesti let, kdy pracovala na statku matčiny příbuzných a předstírala, že je obyčejná dívka, zatímco si její příbuzní nebyli jisti, co si s ní počnou, a nechtěli se s ní příliš sblížovat pro případ, že by je válka a Adarlan zahubily všechny. I tehdy se potají cvičila.

Ne však příliš, aby si nikdo ničeho nevšiml. V té době byl jeden soused ochotný zradit druhého, pokud projevil sebenepatrnější kouzelné schopnosti, a ačkoli magie zmizela a s ní také Silbin dar, Yrene se měla na pozoru, aby nikdo nepostřehl, že je něčím víc než příbuznou prostého sedláka, které babička nejspíš předala pár přírodních léků na horečku, porodní bolesti nebo vykloubené či zlámané končetiny.

V Innishi toho dokázala víc. Za ušetřené spropitné nakupovala byliny a masti, nesebrala však k tomu odvahu často, protože ji Nolan a Jessa, jeho oblíbené obsluhující děvče, ve dne v noci sledovali. Proto se za dva roky v Torre chtěla naučit co nejvíc. Bylo to ovšem také osvobození po letech tajností, lží a skrývání.

Ten den, kdy vystoupila z lodi a *učítla*, jak se její magie probouzí a natahuje se k muži kulhajícímu po ulici... šokovalo ji to a ten pocit neodezněl, dokud se tři hodiny nato nedala do pláče právě v tomto křesle.

Yrene si dlouze povzdechla. „Mohla bych se sem jednoho dne vrátit a pokračovat ve studiu, ale se vši úctou, už jsem oficiálně léčitelka.“ A mohla se vydat, kamkoli ji její dar povolal.

Hafiza zvedla bílé obočí, jež se jasně rýsovalo oproti její hnědé kůži. „A co princ Kashin?“

Yrene si poposedla na křesle. „Co je s ním?“

„Bývali jste dobrými přáteli. Stále tě má rád a to není maličkost, která by se dala přehlížet.“

Yrene na ni upřela pohled, který by se představené odvážil věnovat jen málokdo. „Bude mi bránit v odjezdu?“

„Je princ a nikdo mu nikdy nic neodmítl, kromě koruny, po níž touží. Je možné, že se s tvým odchodem nebude chtít smířit.“

Yrene pocítila příval strachu, který se jí svezl po páteři a zahnížil se jí hluboko v břiše. „Níjak jsem ho nepodporovala. Loni jsem mu svůj postoj jasně vysvětlila.“

Byla to katastrofa. Přemýšlela si to v hlavě pořád dokola. Ty věci, co mu řekla, společné chvíle – všechno, co vedlo k onomu hroznému rozhovoru ve velkém darghanském stanu ve větrem bičovaných stepích.

Začalo to pár měsíců potom, co připlula do Anticy. Tehdy onemocněl jeden z Kashinových oblíbených sluhů. K jejímu překvapení princ osobně seděl u mužova lůžka a během dlouhých hodin, kdy Yrene sluhu léčila, spolu hovořili a ona se přistihla, že se usmívá. Uzdravila sluhu, a když tu noc odcházela, Kashin ji osobně doprovázel k bráně Torre. Během následujících měsíců se spřátelili.

Jejich vztah byl svobodnější a nenucenější než přátelství, jež navázala s Hasar, které se Yrene zalíbila, když ji léčila. Yrene kvůli tomu, že měla jiný rozvrh než její spolužáci, dělalo potíže najít si v Torre společníky, ovšem princ a princezna se stali jejími blízkými přáteli. Stejně jako Hasarčina milenka, půvabná Renia, která měla stejně krásnou duši jako tvář.

Tvořili zvláštní skupinku, jenže... Yrene těšila jejich společnost, večere, na něž ji Kashin a Hasar zvali, ačkoli si dobře uvědomovala, že tam ve skutečnosti nemá co pohledávat. Kashin často nacházel záminku, proč si sednout vedle ní nebo dost blízko na to, aby si spolu mohli povídat. Měsíce všechno probíhalo

hladce, dokonce víc než to, jenomže potom Hafiza přivedla Yrene do stepí, do pravého domova khaganovy rodiny, aby dohlížela na jistou obtížnou léčbu, a Kashin jí přitom dělal osobního strážce i průvodce.

Představená si nyní Yrene měřila s mírným zachmuřením. „Možná to, že jsi ho v jeho citech nepodporovala, o to víc podnítilo jeho zájem.“

Yrene si promnula obočí palcem a ukazovákem. „Od té chvíle jsme spolu sotva prohodili slovo.“ Byla to pravda, ovšem příčinou bylo, že se mu Yrene vyhýbala při večerích, na které ji Hasar a Renia nepřestávaly zvát.

„Princ nepůsobí jako muž, který by se nechal snadno odradit, rozhodně ne v záležitostech srdce.“

To Yrene věděla, dokonce se jí to na Kashinovi líbilo, dokud po ní nezačal chtít něco, co mu nemohla dát. Tiše zaúpěla. „Takže se budu muset odkrást jako zloděj uprostřed noci?“ Hasar by jí to nikdy neodpustila, přestože Yrene nepochybovala o tom, že by se to Renia princezně pokusila vysvětlit a upokojit ji. Pokud byla Hasar čirý plamen, pak Renia byla klidným proudem vody.

„Kdyby ses rozhodla zůstat, nemusela by sis s takovými věcmi vůbec dělat starosti.“

Yrene se napřímila. „Opravdu bys Kashina využila k tomu, abys mě tu udržela?“

Hafiza se dala do nakřáplého, ale vlídného smíchu. „Ne. Odpuť však staré ženě, že se tě snaží přesvědčit všemi způsoby.“

Yrene se v hrudi mísila hrdost s pocitem viny, nic ovšem neřekla. Neměla na to odpověď.

Návrat na severní světadíl... Uvědomovala si, že ji tam nikdo a nic nečeká. Nic než lítá válka a ti, kdo budou potřebovat její pomoc.

Nevěděla, kam se má *vydat* – kam má plout, jak najde vojska a jejich zraněné. Už procestovala velké dálky, unikla nepřátelům odhodlaným zabít ji, a když si představila, že by to měla podstoupit znovu. Bylo jí jasné, že na ni bude leckdo pohlížet jako

na šílence. Nebo nevděčníci, když jí Hafiza učinila takovou nabídku. Už se za to sama nějaký čas odsuzovala.

Přitom však neminul den, kdy by nehleděla k moři u břehů měst – kdy by nehleděla k severu.

I teď přelétla očima od představené k oknu za ní, ke vzdálenému tmavnoucímu obzoru, který ji přitahoval jako magnet.

Hafiza o něco něžněji dodala: „Nespěchej s rozhodováním. Války trvají dlouho.“

„Jenže budu potřebovat...“

„Nejdřív bych pro tebe měla jeden úkol, Yrene.“

Yrene se při tónu jejího hlasu, který zněl jako rozkaz, zarážila.

Podívala se na dopis, který představená pročetla, než vstoupila do pracovny. „O co jde?“

„V paláci pobývá jistý host, khaganův osobní host. Chtěla bych tě požádat, abys ho léčila. Než se rozhodneš, jestli je teď vhodná doba opustit zdejší břehy, nebo je lepší zůstat.“

Yrene tázavě naklonila hlavu. Stávalo se jen výjimečně, že Hafiza svěříla úkol od khagana někomu jinému. „Co ho trápí?“ Obvyčejná, běžná slova, která léčitelé říkali, když přijímali případy.

„Jde o mladého muže ve věku dvaceti tří let. V každém ohledu je zdravý a je ve skvělé kondici. V létě však utrpěl vážné poranění páteře, které ho ochromilo od pasu dolů. Nemůže pohybovat nohama a postrádá v nich cit. Od té doby je na kolečkovém křesle. Vynechala jsem v jeho případě úvodní lékařskou prohlídku a obrátila se přímo na tebe.“

Yrene vířila hlavou záplava myšlenek. Takovéto zranění vyžadovalo složitý a zdlouhavý léčebný postup. Páteř byla skoro stejně problematická jako mozek a byla s ním úzce propojená. Při tomto druhu uzdravování by nestačilo pouze tělo prostoupit vlnou magie. Tak to nefungovalo.

Šlo o to najít správná místa a spojení a odhadnout správné množství kouzelné moci. Bylo třeba přimět mozek, aby začal opět vysílat signály do páteře po přerušených drahách, a sebemenší poškozené střípky života musely v těle nahradit nové,

neopotřebované. Ke všemu se pacient musel naučit znovu chodit, což vyžadovalo týdny, snad i *měsíce* úsilí.

„Je to aktivní mladík,“ pokračovala Hafiza, „a jeho zranění je podobné tomu, které utržil ten válečník, jemuž jsi pomáhala v zimě ve stepích.“

Yrene už uhodla i to. Nejspíš proto ji Hafiza požádala o pomoc. Yrene dva měsíce léčila jezdce, který měl za sebou hrozný pád z koně, při kterém si poškodil páteř. U Darghanů, kteří jezdili na koních nebo létali na rucích, nešlo o zřídka zranění a bojovníci se už dlouhé věky spoléhali na léčitele z Torre. Při uzdravování onoho válečníka poprvé prakticky využila lekce, které obdržela. Z toho důvodu ji Hafiza do stepí doprovázela. Yrene si byla dost jistá, že by tentokrát mohla léčení provést sama, avšak to, jak Hafiza shlédla na dopis – jen jedinkrát –, upoutalo Yreninu pozornost a přimělo ji zeptat se: „Kdo je to?“

„Lord Chaol Westfall.“ Podle jména nepocházel z khaganátu. Hafiza, aniž spustila své oči z jejích, dodala: „Je to bývalý kapitán stráže a nynější pobočník nového krále Adarlanu.“

Ticho.

Yrene mlčela. Vnímala to ticho v mysli i v srdci. Ve věžní místnosti zněl jen křik racků kroužících nad Torre a výkřiky kupců, kteří na noc odcházeli domů do ulic za vysokými zdmi komplexu.

„Ne.“

Yrene to slovo vyklouzlo v prudkém výdechu.

Hafiza semkla úzké rty.

„Ne,“ zopakovala Yrene. „Nebudu ho léčit.“

V Hafizině tváři nebylo nic laskavého ani mateřského, když jí připomněla: „Když jsi k nám přišla, složila jsi přísahu.“

„Ne.“ Nenapadalo ji nic jiného, co by mohla říct.

„Uvědomuji si, že to pro tebe může být obtížné...“

Yrene se začaly třást ruce. „Ne.“

„Proč?“

„Ty víš proč.“ Ta slova byla přiškrceným zašeptáním. „T-ty to víš.“

„Až na bojištích uvidíš trpící adarlanské vojáky, budeš si to pochodovat přímo přes ně?“

Hafiza k ní nikdy nebyla takto krutá.

Yrene přejela palcem po prstenu na ruce. „Pokud sloužil jako kapitán stráží předešlého krále, pak... pak pracoval pro muže, který...“ Ta slova se z ní zajíkávě řinula. „Přijímal od něj *roz-kazy*.“

„A nyní pracuje pro Doriana Havilliarda.“

„Který si užíval otcova bohatství – bohatství *mého* lidu. I kdyby se Dorian na těch zvěrstvech nepodílel, to, že jen stál a přihlížel, když k nim docházelo...“ Zdi ze světlého kamene se na ni tlačily, přestože jí mocná věž pod jejich nohama připadala nezlomná. „Víš, co královi muži celé ty roky páchali? Co páchala jeho armáda, vojáci a strážci? Žádáš po mně, abych léčila muže, který jim velel?“

„Taková je podstata tvého poslání – *našeho* poslání. Je to volba, kterou musejí podstoupit všichni léčitelé.“

„A ty jsi ji podstupovala často ve vašem poklidném království?“

Hafiza se zamračila. Ne však zlostí, ale při vzpomínkách. „Kdysi jsem byla požádána, abych léčila muže, který byl zraněn, když se snažil uniknout ze zajetí. Poté co se dopustil nanejvýš zavrženíhodného zločinu... Než jsem vstoupila do jeho cely, strážci mi řekli, co spáchal. Chtěli, abych ho dala do pořádku, aby se dožil soudu. Bylo zřejmé, že ho popraví. Oběti byly ochotné vypovídat a měli dostatek důkazů. Eretia se věnovala jeho poslední oběti, *doslova* poslední. Získala veškeré možné důkazy a svědčila u soudu, kde ho svými zjištěními pomohla odsoudit.“ Hafiza ztěžka polkla. „Přivázali ho v cele na řetězy a byl natolik zřízený, že jsem věděla... Věděla jsem, že bych mohla pomocí kouzel vnitřní krvácení ještě zhoršit. Nikdo by to nezjistil. Do rána by zemřel a nikdo by se neodvážil mě kvůli tomu zpovídat.“ Zamyšleně se zadívala na lahvičku s modrým lektvarem. „Byla jsem krok od toho, abych poprvé v životě někoho zabila. *Chtěla jsem* ho zabít za to, co udělal. Svět by bez něj

byl lepším místem. Položila jsem mu ruce na hrud'. Byla jsem připravená to udělat, jenže potom jsem si vzpomněla. Vzpomněla jsem si na přísahu, kterou jsem složila, a také na to, že mě požádali, ať ho uzdravím, aby se dožil toho, že se jeho oběti a jejich rodiny dočkají spravedlnosti.“ Pohlédla Yrene do očí. „Nebylo na mně, abych mu přivodila smrt.“

„Co se stalo?“ Yrenina slova zněla rozechvěle.

„Pokusil se prohlašovat, že je nevinný, navzdory důkazům, které předložila Eretia, a výpovědi jeho oběti. Byla to skutečná zrůda. Odsoudili ho a na druhý den při východu slunce ho popravili.“

„Sledovala jsi to?“

„Ne. Vrátila jsem se sem. Eretia tomu však přihlížela. Stála vpředu mezi diváky a zůstala tam, dokud jeho mrtvolu neodvezli na káře. Zůstala tam ve jménu obětí, které se na to nemohly dívat. Když přišla do Torre, obě jsem ještě dlouho potom plakaly.“

Yrene chvíli mlčela. Postačilo to k tomu, aby se jí uklidnily ruce. „Takže toho muže mám vyléčit, aby našel spravedlnost někde jinde?“

„Já jeho příběh neznám, Yrene. Doporučuji ti, abys ho vyslechla, než začneš uvažovat o těchto věcech.“

Yrene zavrtěla hlavou. „On spravedlnosti čelit nebude. Ne pokud sloužil starému i novému králi. Ne když je dost lstivý na to, aby si udržel moc. Já vím, jak to v Adarlanu chodí.“

Hafiza na ni dlouze upírala pohled. „V den, kdy jsi přišla ke mně do pracovny, vyhublá na kost a pokrytá prachem stovky cest... Nikdy předtím jsem u nikoho necítila podobně silnou léčitelskou moc. Podívala jsem se do tvých krásných očí a div se mi nezatajil dech, když jsem postřehla tu nezkrotnou sílu.“

Zklamání. Na tváři představené i v jejím hlase bylo znát zklamání.

„Pomyslela jsem si,“ hovořila dál. „*Kde se tato mladá žena skrývala? Který bůh nad tebou bděl a přivedl tě na můj práh?* Šaty jsi měla u kotníků na cáry, a přitom jsi sem vešla hrdě vzpřímená

jako nějaká vznešená dáma. Jako bys byla dědičkou samotné Kamaly.“

Dokud jí Yrene nevysypala na stůl mince a chvíli nato se nezhroutila. Pochybovala, že by samotná první představená kdy udělala něco podobného.

„Už jen tvé příjmení *Vižka* naznačuje, že tvé pramatky možná kdysi dávno měly s Torre co dočinění. V ten okamžik jsem se musela ptát, jestli jsem konečně nenašla svou dědičku, která mě jednoho dne nahradí.“

Yrene její slova zasáhla jako úder do břicha. Hafiza nic podobného nikdy v nejmenším nenaznačila...

Zůstaň, vyzvala ji. Neměla jen pokračovat ve studiu, ale měla převzít pozici, kterou jí Hafiza nabízela.

Jenže Yrene si nikdy nepředstavovala, že by mohla zasednout v této pracovně, protože měla za to, že se vrátí za Úzké moře. Dokonce i teď... Byla to pocta, jež se nedala slovy vyjádřit, avšak přitom vyznívala jaksi prázdně.

„Zeptala jsem se tě, jak chceš naložit s vědomostmi, které ti předáme,“ pokračovala Hafiza. „Pamatuješ si, co jsi mi odpovíděla?“

Yrene na to ani na chvíli nezapomněla. „Řekla jsem, že je chci použít, abych vykonala něco dobrého pro svět. Abych udělala něco se svým bezcenným promarněným životem.“

Těmi slovy se roky řídila a také vzkazem, který den co den nosila při sobě. Přendávala ho z kapsy do kapsy, z jednoho oděvu do druhého. Byla to slova tajemné cizinky, možná boha, který na sebe vzal podobu potlučené mladé ženy, jež Yrene darovala zlato, za něž doputovala až sem. Zachránila ji.

„To také uděláš, Yrene,“ souhlasila Hafiza. „Jednoho dne se vrátíš domů a budeš konat dobro. Budeš konat *zázraky*. Než s tím však začneš, mám na tebe tuto prosbu. Pomož tomu mladíkovi. Dokázala jsi tento druh zranění vyléčit už předtím a dokážeš to znovu.“

„Proč se toho neujmeš sama?“

Nikdy nemluvila tak mrzutě, tak... nevděčně.

Hafiza se na ni se smutkem pousmála. „Já nejsem tím, kdo potřebuje uzdravení.“

Yrene věděla, že představená nemá na mysli jen toho mladého muže. Náhle se jí sevřelo hrdlo.

„Máš ránu na duši, Yrene, a to, že ses ji za ty roky nepokusila uzdravit... Nemohu ti to vyčítat. Je však jen tvou odpovědností, jestli ji necháš přerůst v něco horšího. A budu pro to nad tebou truchlit.“

Yrene se zachvěly rty, ale prudce je stiskla a zamrkala, aby zahнала pálení v očích.

„Složila jsi zkoušky, a lépe než kdokoli, kdo kdy vystoupal po naší věži,“ poznamenala Hafiza tiše. „Tuto zkoušku ti však zadávám já osobně. Bude poslední. Abych se, až se rozhodneš odejít, s tebou mohla rozloučit a poslat tě do války s vědomím...“ Hafiza si položila ruku na hrud'. „S vědomím, že ať tě tvá cesta zavede kamkoli a ať bude jakkoli temná, ty si se vším poradíš.“

Yrene polkla tichý vzlyk, který se jí dral do krku, a místo toho se ohlédl k městu, jehož světlé kameny zářily v posledních paprscích zapadajícího slunce. Otevřeným oknem za zády představené dovnitř pronikal večerní vánek provoněný levandulí a hřebíčkem, chladil Yrene tvář a čechral Hafize čupřinu bílých vlasů.

Yrene vklouzla rukou do kapsy bledě modrého oděvu a sevřela v prstech povědomý hladký složený papír. Stiskla ho, jako to často dělávala během plavby sem, v prvních nejistých týdnech potom, co ji Hafiza přijala do školy, za dlouhých hodin, v náročných dnech a i v okamžicích, kdy se pod nápořem učiva div nehroutila.

Vzkaz napsaný cizinkou, která jí zachránila život a během několika hodin jí poskytla svobodu. Yrene se nedozvěděla její jméno. Jméno mladé ženy, jež vystavovala své jizvy na odiv tak, jako některé dámy předváděly nejkrásnější šperky. Mladé ženy, jež byla vycvičeným zabijákem, a přitom zaplatila vzdělání léčitelce.

Ta noc přinesla tolik změn, tolik dobrého. Yrene někdy žasla, jestli se to opravdu stalo, a pomalu by věřila, že to byl jen sen,

nebýt vzkazu v kapse a té druhé věci, kterou Yrene nikdy neprodala, i když se její zásoby zlatáků ztenčily.

Šlo o krásně vyvedenou zlatou brož zdobenou rubíny, za kterou by si mohla v Antice koupit celé čtvrti.

Adarlanské barvy. Yrene nezjistila, odkud mladá žena pocházela a kdo jí uštědřil bití, které jí na hezké tváři zanechalo modřiny, mluvila však o Adarlanu stejně jako Yrene. Tak jako hovořily všechny děti, které Adarlan o všechno připravil. Děti království, kde zbyl jen popel, zkrvavená zem a trosky.

Yrene pohladila palcem vzkaz, na němž stála slova:

*Pro tvou cestu, ať povede kamkoli – a třeba ještě dál.
Svět potřebuje víc léčitelů.*

Yrene vdechla ten první večerní vánek i vůni koření a moře, kterou s sebou přinášel do Torre.

Nakonec se znovu podívala na Hafizu, která tam seděla s klidným, trpělivým výrazem.

Yrene by toho litovala, kdyby její návrh odmítla. Hafiza by ustoupila, jenže Yrene věděla, že ať už by odešla, nebo se z nějakého důvodu rozhodla zůstat, vyčítala by si to. Stále by na to myslela a ptala by se, jestli neznámé ženě nesplatila bídně její neobyčejnou laskavost. Musela se ptát, co by na to řekla její matka.

Přestože ten muž pocházel z Adarlanu a vykonával rozkazy vraha...

„Setkám se s ním a posoudím jeho stav,“ slíbila a hlas se jí jen nepatrně zachvěl. Zatnula prsty do papírku v kapse. „A pak se rozhodnu, jestli ho budu léčit.“

Hafiza nad tím zauvažovala. „Tak dobře, děvče,“ odpověděla tiše. „Tak dobře.“

Yrene nervózně vydechla. „Kdy ho uvidím?“

„Zítra,“ řekla Hafiza a Yrene znepokojeně zamrkala. „Kha-gan tě žádá, aby ses dostavila do komnat lorda Westfalla už zítra.“

Chaol během noci skoro nezamhouřil oka. Zčásti za to mohlo neustálé horko, zčásti skutečnost, že se nacházeli v domě nejistého spojence, kde vládlo napětí a který mohl být plný špehů a neznámého nebezpečí – třeba v tom ohledu překonával i samotný Morath –, a zčásti zvěsti o osudu Zlomuvalu a všeho, co miloval.

Zčásti to přisuzoval také schůzce, která ho za chvíli čekala.

Nesryn nezvykle neklidně přecházela po velikém obývacím pokoji, který měl sloužit jako místnost pro nemocného. Byl plný nízkých pohovek a hromad polštářů a na lesklých podlahách byly položeny husté, mistrovsky zhotovené koberce z dílen zručných tkadlen ze západu, jak mu řekla Nesryn. Pokoj byl vyzdobený uměním a poklady z celé khaganovy říše, mezi kterými stály palmy zasazené v květináčích, s listy uvadajícími ve vedru a slunečním světle, jež dovnitř proudilo okny a dveřmi do zahrady.

Khaganova nejstarší dcera mu včera u večeře sdělila, že má návštěvu očekávat v deset hodin ráno. Princezna Hasar nevynikala krásou, ale její oči divoce planuly. Po jejím boku seděla půvabná mladá žena, která byla jediným člověkem, na něhož se princezna usmívala. Podle toho, jak často se dotýkaly a vrhaly na sebe upřené pohledy, to byla její milenka nebo žena.

Když Hasar Chaolovi oznámila, že za ním přijde léčitelka, její poťouchlý úsměv byl natolik znepokojivý, že Chaolovi začalo vrtat hlavou, koho to za ním vlastně poslali.

Stále nevěděl, co si o těchto lidech a o tomto místě myslet. O městě učenců, kde se setkávalo tolik kultur a historie a kde spolu místní žili v míru... V ničem se nepodobali zuřícím a zločinným duším plným děsu a vzájemné nedůvěry, jež trpěly ve stínu Adarlanu a musely snášet ty nejhorší zločiny.

Při večeři se ho zeptali na povraždění otroků v Calaculle a Endovieru.

Nebo spíš se ho na to zeptal úlisný princ Arghun. Kdyby byl jedním z nováčků v královské stráž, Chaol by ho dokázal snadno srovnat několika dobře načasovanými ukázkami dovedností a čistou nadřazeností, jenže tady neměl právo vychytralého, povýšeného prince usměřňovat.

Ani když chtěl Arghun vědět, proč předchozí král Adarlanu považoval za nutné zotročovat svůj lid a pak poddané pobíjet jako dobytek. Proč si nevzal za příklad jižní světadíl a nepoučil se z hrůz a poskvrny, kterou otroctví přinášelo, místo toho, aby na něm postavil svou vládu.

Chaol mu odpovídal krátce a téměř nezdvořile. Sartaqa, jediného z khaganových potomků, kromě Kashina, kterého by si Chaol mohl oblíbit, bratrovo vypytování začalo nakonec unavovat a odvedl hovor jinam. Chaol nepostřehl, k jakému tématu. Byl příliš zaujatý tím, jak se snažil překonat tep v uších, který se mu zrychlil při Arghunových jak břitva ostrých otázkách, a pak se soustředil na tváře kolem – na členy královské rodiny, vezíry či sluhy. Všechny, kteří se dostavili do khaganovy síně. Nikde nezahlédl černé prsteny ani nákrčníky. Nikdo se nechoval nijak zvlášť podezřele.

V jednu chvíli na Kashina nenápadně zavrtěl hlavou, aby mu to naznačil. Princ předstíral, že jeho gesto nepostřehl, ovšem v očích se mu varovně zablesklo: *Nepřestávej se dívat.*

Chaol se řídil jeho příkazem. Napůl sledoval probíhající večeři, napůl si všímal každého slova, pohledu a nadechnutí svých spolustolovníků.

Khaganovi dědicové se i navzdory sestřině smrti starali o živý průběh večera a udržovali hovor, zejména v jazycích, které

Chaol neznal nebo nerozpoznával. V síni byli přítomní zástupci mnoha království, ať už vezíři, sluhové nebo společníci. I princezna Duva, již nyní připadl titul nejmladšího dítěte, byla vdaná za tmavovlasého prince se smutnými očima z daleké země, jenž se držel nablízku své těhotné manželky a sotva s někým ve své blízkosti promluvil. Kdykoli se však na něj Duva něžně usmála... Chaol si nemyslel, že to, jak se princova tvář rozzářila, bylo hrané. Napadlo ho, jestli mužova zamlklost nebyla spíše následkem toho, že ještě dostatečně neznal jazyk své manželky, takže se do hovoru nemohl zapojovat.

Nesryn ovšem takovou omluvu neměla. U večere byla tichá a ztrápená. To, že se předtím vykoukala, Chaol zjistil jen díky výkřiku a prásknutí dveří v jejích komnatách, odkud chvilku nato vyrazil dotčeně vyhlízející sluha. Ten muž už se nevrátil a nikdo za něj neposlal náhradu.

Kadja, služebná, kterou Chaol dostal k ruce, mu pomohla obléknout se na večeri a pak se svléknout před spaním a dnes ráno mu hned potom, co se probudil, přinesla snídani.

Khagan měl každopádně vytříbenou chuť.

Skvěle okořeněné a připravené maso, jemné tak, že odpadávalo od kosti, rýže různých barev s bylinkami, obilné placky potřené máslem a česnekem, výrazná vína a nápoje z vinohradů a palíren z celé říše. Ty však Chaol odmítl a pouze ze zdvořilosti přijal sklenici, aby khagan mohl ne právě nejsrdečněji připít svým novým hostům. Přesto to bylo vřelejší přivítání, než jaké by Chaol čekal od truchlíciho otce.

Nesryn pouze upila doušek či dva, masa se sotva dotkla a počkala, dokud sluhové nezačali sklízet ze stolu, načež Chaola požádala, zda by se nemohli vrátit do svých komnat. Souhlasil, jak jinak, ovšem když za sebou zavřeli dveře a on se zeptal, jestli si o tom nechce promluvit, odvětila, že ne. Chtěla jít spát a sejít se až ráno.

Měl tolik kuráže, že se zeptal, jestli budou spát u něj, nebo u ní.

Prásknutí jejích dveří bylo dost důraznou odpovědí.

A tak mu Kadja pomohla do postele, kde se převracel a otáčel, potil se a přál si, aby mohl pokrývku odkopat, místo aby ji odhazoval. Dokonce ani chladný vánek, jenž dovnitř pronikal chytře vymyšleným ventilačním systémem – vzduch dovnitř přicházel skrz průduchy v kupolích a ve věžích a poté, co ho ochladily kanály pod palácem, se šířil do pokojů a chodeb –, nepřinášel valnou úlevu.

Chaol a Nesryn spolu příliš mluvit neuměli. Když se o to pokoušeli, obvykle to nekončilo právě dobře.

Všechno dělali špatně a on se nepřestával proklínat za to, že jejich vztah nedokázal urovnat. Že se nesnažil *být* lepší.

Za těch deset minut, kdy čekali na příchod léčitelky, na něj tak tak pohlédla. Tvář měla přepadlou a po ramena dlouhé vlasy jí zplihle visely. Neoblékla si kapitánskou uniformu a raději jako obvykle zvolila tmavomodrou halenu a černé kalhoty. Jako kdyby nemohla v barvách Adarlanu vydržet.

Kadja Chaolovi pomohla znovu obléknout tmavě zelenou kazajku, a dokonce mu vycídila i přezky vepředu. Zdála se být pyšná na svou práci na rozdíl od spousty plachých a ustrašených sluhů ve zlomuvalském hradě.

„Má zpoždění,“ prohodila Nesryn tlumeným hlasem a krásně vyřezávané dřevěné hodiny v rohu potvrdily, že léčitelka už tu opravdu měla být před deseti minutami. „Neměli bychom někoho zavolat, abychom zjistili, jestli dorazí?“

„Dopřej jí čas.“

Nesryn se před ním zastavila a popuzeně se zamračila. „Musíme začít hned. Nemůžeme marnit čas.“

Chaol se nadechl. „Chápu, že se chceš vrátit domů k rodině...“

„Nechci tě popohánět, ale i jediný den může všechno změnit.“

Všiml si, že její ústa obklopují napjaté vrásky. Nepochyboval, že on sám má stejný výraz. Ráno se musel neskutečně přemáhat, aby se přiměl přestat myslet na to, kde by teď mohl být Dorian, a představovat si znepokojivé odpovědi. „Nechceš navštívit své příbuzné ve městě, až ta léčitelka dorazí? Třeba dostali zprávu od tvé rodiny ve Zlomuvalu.“

Mávla stroze rukou. „Mohu počkat, až budete hotoví.“

Chaol zvedl obočí. „A celou dobu tu budeš přecházet sem tam?“

Nesryn se svezla na nejbližší pohovku a zlaté hedvábí zaševalilo pod její váhou. „Vydala jsem se sem, abych ti pomáhala – s tímto i s naším úkolem. Neuteču, abych se věnovala vlastním záležitostem.“

„Co když ti to dám příkazem?“

Jen zavrtěla hlavou a tmavá záplava vlasů se jí při tom pohybu zavlnila.

Než jí stihl právě takový příkaz vydat, kdosi krátce zabušil na těžké dřevěné dveře.

Nesryn zavolala slovo, které v halhštině nejspíš znamenalo *vstupte*, a Chaol zaslechl blížící se kroky. Tiché, lehké kroky jediného člověka.

Dveře do obývacího pokoje se zvolna otevřely. Spočívala na nich medově zbarvená ruka.

Chaol si nejdřív všiml ženiných očí.

Při pohledu do nich se lidé na ulicích určitě užasle zastavovali. Byly zářivě zlatohnědé a jako by z nich vyzařovalo vnitřní světlo. Její vlasy byly hustým vodopádem hnědých pramenů protkaných tmavě zlatými záblesky a jejich koncečky se lehce kroutily, když se dotýkaly jejího útlého pasu.

Pohybovala se s půvabem a grácií a její nohy v praktických černých střevících hbitě a s jistotou přecházely pokojem. Zdálo se, že si nevšímá zdobeného nábytku nebo že ji nezajímá.

Byla mladá. Mohlo jí být nanejvýš dvacet jedna nebo dvacet dva let.

Zato její oči jako by byly daleko starší.

Žena se zastavila u vyřezávaných dřevěných schodů naproti zlaté pohovce a Nesryn okamžitě vstala. Léčitelka – protože kdo jiný by to s tou klidnou grácií, jasnými očima a prostými šaty z bleděmodrého mušelínu mohl být – přelétla pohledem mezi nimi. Byla o pár palců menší než Nesryn a měla podobně útlou postavu, ovšem i navzdory její štíhlosti... Chaol se nedo-

kázal nadlouho zadívat na ostatní rysy jejího těla, kterému bohové štědře požehnali.

„Jsi z Torre Cesme?“ zeptala se Nesryn Chaolovou mateřštinou.

Léčitelka se na něj jen dívala a v jejích úchvatných očích se mihlo překvapení a hněv.

Ponechávala ruku v kapse šatů a Chaol čekal, že z ní něco vytáhne, ale nestalo se. Jako by uvnitř držela nějaký předmět.

Nebyla to laň připravená dát se na útěk, nýbrž jelen rozhodující se mezi bojem a úprkem, který může každým okamžikem sklonit hlavu a zaútočit.

Chaol jí pohled nevzrušeně, vytrvale oplácel. Za ty roky, co byl kapitánem, se setkal se spoustou mladých hřebců a všechny dokázal zkrotit.

Nesryn léčitelce položila otázku v halhštině. Nejspíš zopakovala první dotaz.

Léčitelce se přes hrdlo táhla tenká jizva, asi tak tři palce dlouhá.

Věděl, jaké ostří ji zanechalo. V hlavě mu vyvstalo několik možností, jak k tomu mohlo dojít, a žádná nebyla příjemná.

Nesryn se odmlčela a zadívala se na ně.

Léčitelka se pouze otočila na patě, přešla ke stolu u okna, posadila se a z úhledné hromádky v rohu si přitáhla list papíru.

Ať byli léčitelé kdokoli, khagan měl pravdu. Rozhodně nepodléhali jeho trůnu. Nebo se nenechali ovlivnit vznešeným původem a mocí.

Žena otevřela zásuvku, našla v ní pero a zvedla ho nad papír.

„Jméno.“

Nemluvila s přízvukem, nebo spíš s přízvukem zdejších zemí.

„Chaol Westfall.“

„Věk.“

Ten přízvuk. Pocházela z...

„Slatina.“

Žena zadržela pero. „Věk.“

„Jsi ze Slatiny?“

Co děláš tady, tak daleko od domova?

Vrhla na něj chladný, lhostejný pohled.

Chaol polkl a odpověděl: „Dvacet tři.“

Něco si rychle zapsala. „Popiš mi, kde začíná zranění.“

Každé její slovo znělo příkře a hovořila tichým hlasem.

Že by pro ni bylo urážkou, že jí zadali tento případ? Měla na práci něco jiného, když ji sem nechali zavolat? Vybavil si Hasařin včerejší zlomyslný úsměv. Třeba princezna věděla, že se od této ženy nedá očekávat dvakrát vlídný přístup k pacientům.

„Jak se jmenuješ?“

S tou otázkou přišla Nesryn, jež se tvářila čím dál napjatěji.

Léčitelka ustala v práci, pohlédla na ni a zamrkala, jako by si jí až teď pořádně všimla. „Ty jsi zdejší?“

„Můj otec odtud pocházel,“ vysvětlila Nesryn. „Odstěhoval se do Adarlanu, oženil se s mou matkou a teď mám rodinu tam i zde.“ Chaol žasl, jak při zmínce o nich dokázala skrýt i ten nejmenší náznak strachu, když vstřícně dodala: „Jmenuji se Nesryn Faliq. Jsem kapitánkou adarlanské královské stráže.“

Překvapení v léčitelčiných očích se změnilo v ostražitost, poté však znovu upřela pohled k němu.

Věděla, kdo je. Z jejích očí se dalo vyčíst, že ho odhaduje. Takže ty dotazy na jméno a věk byly nesmysly nebo úřednické řečičky. Chaol však pochyboval, že šlo o to druhé.

Žena ze Slatiny, která se setkala se dvěma členy adarlanského dvora...

Nebylo těžké pochopit, co se jí honí hlavou. Co vidí před sebou. Jak mohla přijít k té jizvě na hrdle.

„Jestli tu nechceš být,“ sdělil jí Chaol drsně, „tak sem pošli někoho jiného.“

Nesryn se k němu ostře otočila.

Léčitelka mu ovšem jen oplácela pohled. „Nikdo jiný to dělat nemůže.“ Zbytek ponechala nevyřčený: *Poslali sem svou nejlepší léčitelku.*

Chaol, který viděl, jak se žena pevně a sebejistě drží, o tom

v nejmenším nepochyboval. Léčitelka si znovu připravila pero. „Popiš, kde zranění začíná.“

Ticho narušilo hlasité zaklepání na dveře obývacího pokoje. Chaol sebou trhl a v duchu se proklínal, že nepostřehl, že se někdo blíží.

Byla to však princezna Hasar, oděná v zelené a zlaté. Usmívala se jako kočka, která spolkla kanárka. „Dobré ráno, lorde Westfalle. Kapitánko Faliq.“ Cop se jí s každým hrdým krokem zakýval, když zamířila k léčitelce a ta k ní vzhledla s výrazem, který by si Chaol troufl nazvat podrážděným. Princezna se sklonila a políbila ji na obě tváře. „Obvykle nebýváš tak špatně naložená, Yrene.“

Konečně se dozvěděli její jméno.

„Ráno jsem si zapoměla dát *kahve*.“ Hustý kořeněný hořký nápoj, který do sebe Chaol při snídani vpravil jen s přemáháním. Člověk si na tu chuť časem zvykne, ujistila ho Nesryn, když se jí na to později zeptal.

Princezna se posadila na kraj stolu. „Včera večer jsi nepřišla na večeri. Kashina se to dotklo.“

Na Yrene bylo znát napětí. „Musela jsem se věnovat přípravě.“

„Yrene Vízka se kvůli práci zavírá v Torre? Takový šok! To bude má smrt.“

Chaol toho z princeznina tónu dost pochopil. Nejlepší léčitelka v Torre Cesme svou pozici získala díky nesmírné pílí.

Hasar se k němu ohlédla. „Pořád jsi na křesle?“

„Léčba vyžaduje čas,“ sdělila Yrene princezně mírně, ale v jejím hlase nezněla ani špetka podrážkenosti nebo respektu. „Teprve jsme začínali.“

„Takže jsi s tím souhlasila?“

Yrene na princeznu vrhla ostrý pohled. „Posuzujeme, co lord Westfall potřebuje.“ Kývla ke dveřím. „Mám za tebou zajít, až budu hotová?“

Nesryn na Chaola upřela překvapený, obezřetný pohled. Léčitelka si dovoluje naznačovat princezně nejmocnější říše světa, že může odejít?

Hasar se naklonila vpřed a rozcuchala Yreniny zlatohnědé vlasy. „Kdybys nebyla požehnaná bohy, sama bych ti vyřízla jazyk.“ Její slova byla sladký jed. Yrene jí pouze věnovala slabý, znavený úsměv a Hasar seskočila ze stolu a výsměšně na kapitána pokývla. „Žádný strach, lorde Westfalle. Yrene vyléčila zranění stejně zlá i daleko horší než tvoje. Co nevidět tě postaví na nohy, abys mohl zase plnit příkazy svého pána.“ A po těch uštěpačných slovech na rozloučenou, při nichž Nesryn chladně přimhouřila oči, se princezna vytratila.

Chvilí počkali, aby se ujistili, že se dveře komnat skutečně zavřely.

„Yrene Vížka,“ zopakoval Chaol.

„A co má být?“

Jeho lehké pobavení bylo to tam. Tak dobrá.

„Nic necítím a nemohu se hýbat od boků dolů.“

Yrene na něj vmžiku upřela oči a těkala jimi po jeho těle. „Své mužství stále ovládáš?“

Snažil se nedat najevo rozpaky. Dokonce i Nesryn při jejím přímém dotazu zamrkala.

„Ano,“ odpověděl strnule a jen si přál, ať nezrudne jako rak.

Yrene přelétla pohledem mezi nimi. „Dosáhl jsi vyvrcholení?“

Zatnul zuby. „Je to důležité?“ Jak vůbec uhodla, co mezi nimi je?

Yrene si jen něco zapsala.

„Co sis to poznamenala?“ zeptal se rázně a proklínal to zatracené křeslo za to, že se k ní nemůže přihnát a vyrvat jí papír z rukou.

„Poznamenala jsem si velké *ne*.“

A podtrhla ho.

Chaol zavrčel: „Předpokládám, že teď se budeš vyptávat na moje vylučování.“

„To byl další bod na seznamu.“

„Nijak se nezměnilo,“ ucedil. „Pokud nechceš, aby ti to Nesryn potvrdila.“

Yrene se jen s klidem obrátila k Nesryn. „Stalo se, že by s tím měl potíže?“

„Neodpovídej jí,“ obořil se na Nesryn.

Nesryn měla dost rozumu na to, aby se posadila a nic neříkala.

Yrene vstala, odložila pero a obešla stůl. Ranní světlo se jí zalesklo ve vlasech a odráželo se v nich jako svatozář.

Klekla mu k nohám. „Sundáš si boty, nebo to mám udělat já?“

„Zvládnou to.“

Posadila se na paty a sledovala jeho pohyby. Další zkouška. Aby posoudila, jak je ohebný a hbitý. Váha jeho nohou, to, že musel neustále upravovat jejich polohu... Chaol se se zatnutými zuby chytil za koleno, zvedl chodidlo z dřevěné podnožky, sehnul se a několika ráznými trhnutími si sundal botu. Když byl hotový i s druhou, zeptal se: „Kalhoty také?“

Věděl, že by měl být vlídný, měl by ji pokorně poprosit, aby mu pomohla, a přitom...

„Možná po jedné, dvou sklenkách,“ odpověděla suše Yrene. Ohlédla se přes rameno na zmatenou Nesryn. „Promiň,“ dodala a vyznělo to jen o něco méně troufale.

„Proč se jí omlouváš?“

„Mám dojem, že ji postihla ta smůla, že s tebou sdílí lože.“

Chaol se musel vši silou ovládnout, aby ji nepopadl za ramena a pořádně s ní nezatřásl. „Udělal jsem ti něco?“

Zamyslela se nad tím. Pak mu jen rychle sundala ponožky a odhodila je na boty na podlaze. „Ne.“

Lhala. Cítil to a vnímal tu pachut i na jazyku.

Yrene se ale začala soustředit, a tak jen přihlížel, jak zvedla jeho chodidlo ve štíhlých dlaních. Přihlížel, protože to necítil, mimo pohyb břišních svalů. Netušil, jestli mu nohu mačká nebo zlehka přidržuje, jestli do něj zatíná nehty – ne, když se nedíval. A tak všechno pozoroval.

Na prsteníčku měla ozdobný kroužek – snubní prsten. „Tvůj manžel pochází odtud?“ Nebo manželka, dodal v duchu.

„Já nejsem...“ Zamrkala, zamračila se na prsten a nechala větu nedořečenou.

Takže nebyla vdaná. Ten stříbrný kroužek byl jednoduchý a granát na něm nebyl o moc větší než kapka. Nejspíš ho nosila, aby ji muži nechali na pokoji, jak to vídal i u žen na ulicích Zlomuvalu.

„Cítíš to?“ zeptala se, když se dotýkala jednoho prstu po druhém.

„Ne.“

Zopakovala to s druhou nohou. „A toto?“

„Ne.“

Už podobné prohlídky podstoupil – na hradě, kde se ho ujal Jeřáb.

„Jeho počáteční zranění,“ ozvala se Nesryn, jako kdyby si také na prince vzpomněla, „zasáhlo celou páteř. Jeden z našich přátel se trochu vyznal v léčitelství a pomohl mu, jak jen to šlo. Chaol znovu dokázal ovládnout horní polovinu těla, ovšem od boku dolů zůstává nehybný.“

„Jak k tomu zranění došlo?“

Pohybovala rukama nad jeho nohou a kotníkem a zkusmo na ně poklepávala. Jako by to opravdu dělala už předtím, jak tvrdila princezna Hasar.

Chaol hned neodpověděl. V duchu procházel ty chvíle plné hrůzy, bolesti a zuřivosti.

Když však Nesryn pootevřela ústa, rychle odpověděl: „V boji. Při boji jsem dostal zásah do zad. Šlo o magický útok.“

Yreniny prsty mu postupovaly po nohou, prohmatávaly je a tiskly. Nic z toho necítil. Soustředěně nakrčil obočí. „Váš přítel musel být nadaný léčitel, když jsi schopný se tak dobře pohybovat.“

„Udělal všechno, co se dalo, a pak mi poradil, ať se vydám sem.“

Teď už mu rukama tlačila do stehů a mačkala svaly a on s narůstající neodbytnou hrůzou sledoval, jak jimi klouže čím dál výš. Už se jí málem ostře zeptal, jestli se chce sama ujistit o tom, že jeho *mužství* neustrnulo, Yrene však zvedla hlavu a zachytila jeho pohled.

Takto zblízka byly její oči zlatavým plamenem. Neměly chladný kovový odstín jako oči Manon Černozobé. Nebyla v nich patrná století násilností a instinkty šelmy. Místo toho připomínaly dlouze hořící plamen za zimní noci. „Potřebuji prohlédnout tvá záda.“ To bylo vše, co mu Yrene řekla. Potom ustoupila. „Lehni si na nejbližší postel.“

Chaol jí ani nestihl připomenout, že to není tak jednoduché. Nesryn na nic nečekala a odvezla ho do jeho pokoje. Kadja už ustlala postel a nechala na stolku vedle ní kytici oranžových lilií. Yrene nad její vůní popotáhla, jako by jí byla nepříjemná. Chaol se jí na to raději nevyptával.

Když mu Nesryn chtěla pomoci na postel, mávl na ni, že může odejít. Lůžko bylo dost nízké na to, aby to dokázal sám.

Yrene zůstala stát ve dveřích a přihlížela, když se jednou rukou opřel o matraci, druhou o opěradlo křesla, silou se odtlačil a zvedl dosedu na posteli. Rozepnul si nablýskané knoflíky ka-
zajky a sundal si i bílou košili pod ní.

„Mám si lehnout na břicho?“

Yrene krátce přikývla.

Uchopil kolena, zatnul svaly na břicho, vytáhl nohy na matraci a lehl si na záda.

Na chvíli se mu začaly nohy třást. Nešlo o skutečné, úmyslné pohyby, jak si uvědomil, když se to před pár týdny stalo poprvé. Stále cítil tu drtivou váhu na hrudi, když pochopil, že půjde o následek zranění a že k tomu obvykle docházelo, když se hodně pohyboval.

„Křečové stahy v nohou jsou u takovýchto zranění běžné,“ vysvětlila mu Yrene, která pozorovala, jak chvění opět pomíjí. „Časem by to mohlo přejít.“ Pokynula mu rukou, aby mu mlčky připomněla, že se má obrátit na břicho.

Chaol se beze slova posadil zpřímá, zkrřížil kotník jedné nohy přes druhý a lehl si na záda, takže když se otočil, dostal nohy do správné pozice.

Pokud na ni udělalo dojem, že tyto pohyby zvládl tak rychle, nedala to najevo. Nehnula ani brvou.

Složil ruce pod hlavu, ohlédl se přes rameno a díval se, jak léčitelka přichází blíž a jak Nesryn naznačila, že se může posadit, když kapitánka začala znovu nepokojně popocházet.

Chaol se snažil postřehnout u Yrene aspoň jiskru magie. Neměl nejmenší tušení, jak bude vypadat. Dorianova moc měla podobu ledu, větru a mihotavého světla, Aelinina byla běsnící, spalující plamen, zato léčivá kouzla... Vycházela odněkud zvnějšku? Byla hmatatelná? Nebo šlo o něco, co mohly vnímat jen jeho kosti a krev?

Kdysi ho podobné otázky znepokojovaly. Znepokojovala ho představa, že by dovolil kouzlům, aby se ho třeba jen dotkla. Ovšem muž, který tyto věci dělal a obával se magie... Chaol byl rád, že ho zanechal v roztržitých troskách skleněného hradu.

Yrene stála nad ním a prohlížela si jeho záda. Její ruce hřály jako ranní slunce, když je položila dlaněmi dolů na kůži mezi jeho lopatkami. „Sem tě zasáhli,“ poznamenala tiše.

Zůstala mu na to památka. Nenápadná bledá skvrna na pokožce, kam král vedl úder. Než opustil domov, Dorian mu ji ukázal pomocí dvojice zrcadel.

„Ano.“

Její ruce sklouzly podél prohlubně páteře. „Pak se kouzlo hnalo tudy a trhlo a ničilo.“ Ta slova nepatřila jemu. Jako by byla pohroužená v transu a mluvila sama k sobě.

Vzdoroval vzpomínce na tu bolest i na otupělost a zapomnění, které ji provázely.

„Ty to dokážeš určit?“ zeptala se Nesryn.

„Mé dary mi podobné věci odhalují.“ Yrenina ruka se zastavila uprostřed jeho zad a zkusmo zatlačila. „Moc, která tě zasáhla, byla strašlivá.“

„Ano.“ Co víc na to mohl říct?

Sjížděla rukama čím dál víc dolů, až o pár palců stáhly lem jeho kalhot. Zasykl skrz zatnuté zuby a zamračeně se ohlédl přes rameno. „Mohla jsi mě aspoň varovat.“

Yrene ho ignorovala a dotkla se ho ve spodní části beder. Nic z toho necítil.

Prohmatala mu páteř směrem nahoru, jako by počítala ob-
ratle. „Tady?“

„Cítím tě.“

O kousek prsty posunula. „A tady?“

„Nic.“

Nakrabatila čelo, jako by si to místo ukládala do paměti, a za-
čala zkoumat jeho záda zboku směrem k páteři a znovu se ho
ptala, kdy to přestává cítit. Uchopila jeho krk a hlavu do rukou,
otáčela je a odhadovala a posuzovala práci svalů.

Nakonec mu nařídila, ať se pohne. Ne aby vstal, ale aby se
obrátil.

Chaol se zadíval nahoru na klenutý malovaný strop, když
mu Yrene prohmatávala a tiskla svaly na bříše. Když její ruce
zaměřily dolů, Chaol namítl: „Je to nutné?“

Vrhla na něj nevěřící pohled. „To se přede mnou vážně tak
stydíš?“

Tato Yrene Vížka ze Slatiny se nenechala snadno zastrašit.
Chaol jí oplácel pohled se stejnou výzvou v očích.

Léčitelka si jen pobaveně odfrkla. „Zapomněla jsem, že muži
ze severního světadílu jsou tak mravní a odtaziť.“

„Tady je to snad jiné?“

„Tělo je třeba oslavovat, ne zostouzet a skrývat. To platí pro
muže i ženy.“

To by vysvětlovalo, proč služebná nedávala najevo sebemen-
ší rozpaky.

„U večere na sobě měli všichni oblečení dost.“

„Počkej, až tě pozvou na večírek,“ sdělila mu Yrene nenuce-
ně. Přesto zvedla ruce od lemu jeho kalhot, který už byl nebez-
pečně nízko. „Pokud jsi měl dojem nebo jsi při doteku zazname-
nal, že bys se svým mužstvím mohl mít nějaké potíže, nemusím
ho prohlížet.“

Chaol potlačil pocit, že je znovu třináctiletým chlapcem, kte-
rý se snaží poprvé promluvit s hezkou dívkou, a ucedil: „Dobře.“

Yrene o krok ustoupila a podala mu košili. Posadil se, napnul
svaly na ruku i bříše a oblékl se.

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se Nesryn a přistoupila blíž.

Yrene si pohrávala s hustou volnou kadeří. „Musím o tom pouvažovat a probrat to se svou představenou.“

„Myslela jsem si, že jsi nejlepší,“ podotkla Nesryn opatrně.

„Jsem jednou z mnoha zkušených léčitelů,“ připustila Yrene. „Jenže představená mě pověřila tímto úkolem a já bych si nejdřív ráda promluvila s ní.“

„Je to zlé?“ chtěla vědět Nesryn. Chaol byl vděčný, že tu otázku položila. On sám k tomu neměl odvahy.

Yrene se na něj pouze zpříma a beze strachu podívala. „Sami víte, že to je zlé.“

„Ale můžeš mu pomoci?“ naléhala na ni Nesryn o něco ostřeji.

„Už jsem podobná zranění vyléčila, jenže toto... ještě uvidíme,“ odpověděla Yrene a tentokrát upřela oči na ni.

„Kdy... kdy si budeš jistá?“

„Až to pořádně zváším.“

Aby mohla dojít k rozhodnutí, uvědomil si Chaol. Chtěla se *rozhodnout*, jestli mu pomůže.

Znovu zachytil její pohled a dal jí mlčky na srozuměnou, že přinejmenším on to chápe. Byl rád, že to Nesryn nenapadlo. Měl pocit, že v tom případě by Yrene skončila přimáčkutá tváří na zeď.

Jenže pro Nesryn byli léčitelé nedotknutelní a svatí stejně jako zdejší bohové. O jejich etice nemohlo být pochyb.

„Kdy sem znovu přijdeš?“ zeptala se Nesryn.

Nikdy, odvětil málem.

Yrene strčila ruce do kapes. „Dám vám vědět,“ odvětila prostě a odešla.

Nesryn se za ní dívala a potom si promnula tvář.

Chaol nic neříkal.

Nesryn se však napřímila a odběhla do obývacího pokoje. Ozvalo se zašelestění papírů a pak...

Zastavila se ve dveřích jeho komnaty s nakrabaceným čelem a papírem v ruce.

Podala mu ho. „Co má toto znamenat?“

Na lístku byla kostrbatým písmem napsaná čtyři jména.

Olgia.

Marte.

Rosana.

Josefin.

Poslední jméno se opakovalo a byl hned několikrát podtržené.

Josefin. Josefin. Josefin.

„Třeba jsou to jména dalších léčitelek z Torre, které by mi mohly pomoci,“ zalhal Chaol. „Možná se bála, že by nás zaslechli špehové, když by navrhla někoho jiného.“

Nesryn protáhla koutek úst. „Uvidíme, co nám řekne, až se vrátí. Víme aspoň to, že ji Hasar pro nás dokáže najít, kdybychom ji potřebovali.“ Nebo Kashin. Už jen při vyslovení jeho jména se léčitelka zdála být jako na jehlách. Ne že by chtěl Yrene nutit, aby ho léčila, přesto šlo o užitečnou informaci.

Chaol si seznam opět pročetl. Poslední jméno bylo téměř zuřivě podtržené.

Jako kdyby si ho Yrene musela při návštěvě, v jeho přítomnosti, připomínat. Jako by ta jména potřebovala, aby dokázala, že na ty ženy nezapomněla, ať už byly kdokoli.

Chaol znal jinou nadanou léčitelku ze Slatiny. Jeho král ji miloval natolik, že přemýšlel o tom, že s ní uprchne a zařídí si s ní nový život. Chaol věděl, co se za jejich dětství dělo ve Slatině. Věděl, co tam Sorscha musela vytrpět a co zakusila ve Zlo-muvalu.

Během let několikrát projížděl válkou poznamenanými pláňmi Slatiny. Viděl vypálené nebo opuštěné kamenné domky, které dávno přišly o doškové střechy. Jejich majitelé byli buď zotročení, mrtví, nebo uprchli. Daleko, co možná nejdál.

Ne, uvědomil si Chaol, když držel ten papír v ruce, Yrene Vížka se nevrátí.

Yrene věděla, kolik je bývalému kapitánovi let, a přesto ji překvapilo, jak je ve skutečnosti mladý.

Naplnilo si to uvědomila, až když vešla do komnaty a spatřila jeho hezký obličej, v němž se navzdory drsným, výrazným rysům zračila směsice obezřetnosti a naděje.

Právě z té naděje jí vřela krev v žilách a cosi ji nutilo zasadit mu jizvu stejnou, jako byla ta úzká, jež se mu táhla po tváři.

Počínala si neprofesionálně v tom nejhorším smyslu slova. Ještě nikdy se k pacientovi nechovala tak hrubě a nevlídně.

Naštěstí se objevila Hasar a to jí pomohlo trochu si zchladit hlavu. Jenže když se měla dotýkat toho muže a přemýšlet nad tím, jak by mu mohla *pomocť*...

Neměla v úmyslu napsat si seznam posledních čtyř generací žen ze svého rodu. Neměla v úmyslu stále dokola opisovat matčino jméno, zatímco předstírala, že si dělá poznámky. Nijak to neutlumilo křik, který jí zněl v hlavě.

Ani ne hodinu poté Yrene vpadla do Hafiziny pracovny celá zpocená a zaprášená po cestě z paláce, jež se klikatila přeplněnými úzkými uličkami, zavedla ji k nekonečnému schodišti na věž a trvala snad celé věky.

Dorazila pozdě. To byl její první neprofesionální krok. Nikdy předtím na schůzku nepřišla pozdě. Ovšem v deset hodin stála ve výklenku na chodbě před jeho ložnicí s rukama přitisknutýma na tváři a snažila se popadnout dech.

Nebyl to krutý muž, kterého očekávala.

Uměl dobře mluvit, spíš jako šlechtic než voják. I když jeho tělo rozhodně patřilo válečníkovi. Zacelovala a léčila rány tolika khaganových oblíbených bojovníků, že jí neunikly svaly pod jejími prsty. Jizvy, kterými byla snědá kůže lorda Westfalla posetá, vypovídaly o tom, že si svaly tvrdě vypracoval. A teď mu pomáhaly pohybovat se světem na křesle.

Zranění, které utržil na páteři...

Yrene se zastavila na prahu pracovny své představené a Hafiza zvedla oči od vzlykající akolytky.

„Potřebuji si s tebou promluvit,“ řekla jí Yrene napjatě a sevřela rukou kliku dveří.

„Dobrá, ale nejdřív vyřídím tuto záležitost,“ odvětila klidně Hafiza a podala plačící dívce kapesník.

Mezi léčiteli byli i muži, ale většina z těch, kterým se dostalo Silbina daru, byly ženy. Této dívce nemohlo být víc než čtrnáct let... Yrene v tom věku pracovala na statku svého bratrance a *snila* o tom, že bude tady. Rozhodně před nikým nebrečela nad svým smutným osudem.

Vyšla však na chodbu, zavřela za sebou dveře, opřela se o zeď na úzkém odpočívadle a čekala.

Byly tu ještě další dvojce dveře: jedny zamčené, které vedly do Hafiziny osobní komnaty pro přípravu léčiv, a další vedoucí do pokoje představené; první zdobila rytina sovy chystající se vzlétnout, druhé vyobrazení jejího pokojně sedícího dvojčete. Silbin symbol. Objevoval se všude možné ve věži vyrytý nebo vypo-dobněný v kameni či dřevě. Někdy člověka překvapil na nečekaných místech a mívál přihlouplý výraz, jako kdyby je nějaký dávný akolyta vytvořil jako tajný žert. Ovšem sova označující soukromou laboratoř představené...

Ačkoli byla usazená na pokroucené železné větvi, jež se táhla přes celé dveře, rozevírala široce křídla, jako by byla připravená vyskočit do vzduchu. Téměř jako by vnímala okolní svět a uvědomovala si, kdo všechno mívá její dveře a kdo se až příliš dlouho zadíval na dveře laboratoře. K té měla klíč pouze Hafiza, které ho svěřila její předchůdkyně. Akolytové si šeptali, že

uvnitř jsou uchovávané prastaré, zpola zapomenuté vědomosti a přístroje – nepřírozené věci, jež je lepší držet pod zámkem, aby neunikly do světa.

Yrene se jejich znepokojenému šepotu vždycky jen smála, ale neprozradila jim, že ona a několik vyvolených měli to potěšení, že se mohli k Hafize v laboratoři připojit, a že v místnosti nebylo kromě starobyklých nástrojů a nábytku nic, co by stálo za zmínku. Laboratoř představené byla přesto opředaná tajemstvími, jako už celá staletí – další oblíbená pověst z Torre, kterou si akolyté předávali mezi sebou.

Yrene si rukou ovívala tvář. Pořád byla po výstupu na věž v tom horku bez dechu. Opřela se hlavou o studenou kamennou zeď a znovu hmátla po papírku v kapse. Napadlo ji, jestli si lord Westfall všiml, jak často brala vzkaz od neznámé ženy do ruky. Jestli si myslel, že sahá po zbrani. Nic mu neuniklo a vnímal každý její nádech.

Byl k tomu vycvičený. Musel být, když sloužil mrtvému králi. Stejně jako Nesryn Faliq, dítě tohoto svěťadilu, která nyní sloužila králi země, jež se k cizincům nechovala vůbec dobře.

Yrene to nechápala. Postřehla mezi nimi napětí i důvěrnost, které naznačovaly milostné pouto, ale jak hluboké? To nebylo podstatné. Kromě toho že lord Westfall bude potřebovat uzdravení i po citové stránce. Bylo zřejmé, že ten muž není zvyklý vyjadřovat své pocity, obavy, naděje a bolest.

Dveře Hafiziny pracovny se konečně otevřely. Akolytka z nich vyšla se zarudlým nosem a lesklýma očima a omluvně se na Yrene usmála.

Yrene si dlouze povzdechla a oplatila jí úsměv. Nebyla člověk, který by jen tak vpadával do hovorů druhých, a i když měla plno práce, vždy si našla čas pro akolyty, obzvlášť ty, kterým se stýskalo po domově.

V prvních dnech zde s ní nikdo nesedával ve společné jídelně.

Yrene si ty osamělé chvíle stále vybavovala. Pamatovala si, že se v ní po dvou dnech něco zlomilo a začala si jídlo brát do rozlehlé podzemní knihovny, kde se skrývala před strnule vyhlíže-

jíci knižovníky, kteří takovéto věci zakazovali, a kde jí společnost sem tam dělaly jen náladová Baastina kočka a reliéf sovy.

Yrene se do jídelny vrátila, jakmile při výuce získala dostatek známých, takže jí vyhlídka na to, že bude hledat místo, kam se posadit, tolik neděsila a viděla kolem sebe známé usmívající se tváře, které jí dodaly odvalu opustit knihovnu i její záhadné kočky. Tam se poté vracela, jen když prováděla nějaký výzkum.

Yrene se dotkla akolytčina ramene a zašeptala: „Kuchařka dnes ráno pekla mandlové sušenky. Cestou ven jsem to cítila. Pověz jí, že chci šest, ale vezmi si z nich čtyři.“ Mrkla na dívku. „Zbylé dvě mi nech v pokoji.“

Dívka se zářivě usmála a přikývla. Kuchařka byla možná první přítelkyní, kterou si Yrene v Torre našla. Všimla si, že Yrene jídává sama a začala jí na ták přidávat sladkosti navíc. Nechávala je pro ni v pokoji, a dokonce i na jejím oblíbeném místě v knihovně. Yrene se kuchařce loni odměnila tím, že zachránila její vnučku, která onemocněla zákeřnou nemocí, jež jí napadla plíce. Kuchařka měla stále slzy na krajíčku, kdykoli na sebe narazily, a Yrene se u dívky doma zastavovala přinejmenším jednou za měsíc, aby ji zkontrolovala.

Předtím než odpluje, bude muset někoho požádat, aby na dívku dohlédl. Nebude lehké opustit život, který si vybudovala, a už jen při tom pomýšlení pocítovala silnou vinu.

Yrene se dívala, jak akolytka, která ještě pořád trochu popotahovala, seskakuje po širokém točitém schodišti, potom se zhluboka nadechla a vešla do Hafiziny pracovny.

„Bude ten mladý šlechtic znovu chodit?“ zeptala se jí Hafiza namísto pozdravu a povytáhla bílé obočí.

Yrene vklouzla do svého oblíbeného křesla. Jeho sedačka byla dosud zahřátá tělem dívky, jež právě odešla.

„Ano, jeho zranění je téměř stejné jako to, které jsem vyléčila v zimě. Jenže bude to složité.“

„Teď mluvíš o léčení, nebo o sobě?“

Yrene se začervenala. „Zachovala jsem se... špatně.“

„To se dalo čekat.“

Yrene si utřela pot z čela. „Stydím se ti říct, jak moc špatně.“

„Tak nic neříkej. Příště se zachovej lépe a budeme to brát jako další lekci.“

Yrene se svezla na křesle a natáhla bolavé nohy na ošoupaném koberci. Hafiza odmítala rudozelený koberec vyměnit, ať na ni sluhové sebevíc naléhali. Byl dost dobrý pro pět jejích předchůdců, tudíž byl dost dobrý i pro ni.

Yrene se opřela o měkké opěradlo křesla a podívala se otevřenými okny na bezmračnou oblohu. „Myslím, že ho dokážu uzdravit,“ pronesla, spíš k sobě než k Hafize. „Pokud bude spolupracovat, mohla bych mu pomoci začít znovu chodit.“

„A bude spolupracovat?“

„Nebyla jsem jediná, kdo se zachoval špatně,“ dodala. „Ovšem pochází z Adarlanu. Třeba to má v povaze.“

Hafiza se tiše zasmála. „Kdy se k němu vrátíš?“

Yrene zaváhala.

„Vrátíš se přece,“ naléhala na ni Hafiza.

Yrene začala popotahovat za nitě na opěrci křesla vybělené od slunce. „Bylo to těžké... Bylo těžké dívat se na něj, slyšet jeho přízvuk a...“ Její ruka znehybněla. „Ale máš pravdu. Budu se snažit. Už jen proto, aby mi to Adarlan nikdy nemohl vyčítat.“

„Čekáš, že to udělají?“

„Má mocné přátele, kteří by mi to nemuseli zapomenout. Jeho společnice je *nová* kapitánka stráže. Její rodina pochází odtud, a ona jim přesto slouží.“

„A co to znamená pro tebe?“

Vždycky to byla lekce, vždycky to byla zkouška. „Znamená to...“ Yrene vydechla. „Znamená to, že toho nevím tolik, jak jsem si myslela.“ Napřímila se. „Přitom jim však neodpouštím jejich hříchy.“

V životě potkala mnoho zlých lidí. V Innishi mezi nimi žila a sloužila jim. Přesto když se podívala do hnědých očí lorda Westfalla, v hloubi srdci věděla, že není jedním z nich. A jeho společnice zrovna tak.

Byl mladý. Když Adarlan napáchal všechny ty zřůdnosti,

byl ještě chlapec. Stále do nich mohl být zapletený a napáchat spoustu dalších, protože v uplynulých letech došlo k tolika hrůzám... tolika, že se jí při té představě dělalo zle, jenomže...

„Tvrdí, že mu to zranění páteře způsobila nějaká zlovolná magie.“

Její vlastní moc se při takové pohaně bouřila a zmítala.

„Ach tak.“

Yrene se zachvěla. „Nikdy jsem... Nikdy jsem *nic* podobného necítila. Jako by to bylo něco prohnílého, a přitom prázdného. Chladného jako nejdelší zimní noc.“

„V tomto tě budu muset vzít za slovo.“

Yrene vyprskla, vděčná za její suchý humor. Hafiza v životě neviděla jedinou sněhovou vločku. V Antice panovalo neustále teplé počasí a nejkřutější zima, která je za poslední dva roky postihla, byla vrstva jinovatky, jež se jednou zrána třpytila na levanduli a citronících.

„Bylo to...“ Yrene vyhnala z hlavy ozvěnu kouzla, která byla v té jizvě stále přítomná. „Nepodobalo se to žádnému magickému zranění, s jakým jsem se kdy setkala.“

„Ovlivní to léčbu jeho páteře?“

„To nevím. Ještě jsem ji neprozkoumala pomocí kouzel, ale... dám ti vědět.“

„Jsem ti k službám.“

„I když to je má závěrečná zkouška?“

„Dobrá léčitelka ví, kdy má požádat o pomoc,“ odvětila Hafiza s úsměvem.

Yrene nepřítomně přikývla. Až vypluje zpět domů, do války a krveprolití, na koho se bude obracet pak?

„Vrátím se k němu,“ prohlásila nakonec. „Zítřka. Dnes večer si v knihovně prostuduji úrazy páteře a paralýzy.“

„Povím Kuchařce, kde tě najde.“

Yrene se na Hafizu ironicky usmála. „Tobě nic neujde, viď?“

Hafizin chápatý pohled ji v nejmenším neuklidnil.

Léčitelka se ten den nevrátila. Nesryn počkala hodinu a pak další, zatímco Chaol trávil čas četbou v obývacím pokoji. Nakonec prohlásila, že půjde navštívit příbuzné.

Bylo to už pár let, co naposledy viděla tetu, strýce a jejich děti. Modlila se, aby stále bydleli v domě, kde je naposledy navštívila.

Skoro nespala. Sotva dokázala myslet nebo cítit něco jako hlad nebo vyčerpání díky myšlenkám, které ji nepřestávaly znepokojovat.

Léčitelka, která jim nedokázala dát pořádnou odpověď, ji nijak neupokojovala.

A vzhledem k tomu, že neměli dohodnuto žádné formální setkání s khaganem nebo jeho dětmi...

„Dokážu se zabavit i sám,“ řekl jí Chaol, když se opět zadívala na dveře v předsíni, a položil si knihu na klín. „Kdybych mohl, šel bych tam s tebou.“

„Brzo budeš moci,“ slíbila mu. Ta léčitelka se zdála být dost zkušená, přestože jim odmítla dát byť špetku naděje.

Pokud by jim ta žena nedokázala pomoci, Nesryn by našla jinou. A potom třeba další. I kdyby měla představenou Torre prosit na kolenou.

„Běž, Nesryn,“ nařídil jí Chaol. „Nebudeš mít klid, dokud to neuděláš.“

Promnula si krk, vstala ze zlaté pohovky a přešla k němu. Opřela se rukama o opěradla křesla, které teď stálo u otevřených dveří do zahrady. Sklonila se ke Chaolovi. Tak se k němu už celé dny nepřiblížila. Jeho oči jí připadaly jaksi jasnější. O něco živější než včera. „Vrátím se, co nejdřív to půjde.“

Mírně se na ni usmál. „Nespěchej. Navštiv svou rodinu.“ Svěřil se jí, že svou matku a bratra už roky neviděl. Jeho otec... Chaol o něm nemluvil.

„Možná by nám léčitelka mohla poradit,“ řekla.

Zmateně na ni zamrkal.

„Ohledně vyvrcholení,“ zamumlala.

Rychle se odtáhla. Na lodi se na něj doslova vrhla, avšak on ji zastavil, a když ho dnes viděla bez košile a zadívala se na jeho

záda, břicho... Málem začala léčitelku prosit, ať nechá provést prohlídku *ji*.

Dost ubohé, jenže ona nikdy nedokázala moc dobře odolávat *pokusem*. Tehdy v létě s ním začala spát proto, že nechápala, proč by měla vzdorovat tomu, co v ní vzbudilo zájem. I když ho tehdy neměla ráda, ne tak jako teď.

Nesryn si zajela rukou do vlasů. „Do večere budu zpátky.“

Chaol na ni mávl, že může jít, a než odešla z místnosti, znovu se začel do knihy.

Připomněla si, že si nic neslíbili. Věděla, že cítil povinnost zachovat se k ní správně a prokazovat jí úctu, a když se hrad zřítíl a ona ho považovala za mrtvého... Nikdy nezažila takový strach. Nikdy se nemodlila tolik jako v těch chvílích, dokud ji Aelinin plamen nezachránil před smrtí, a Nesryn se tehdy modlila, aby ušetřila i jeho.

Zaplašila vzpomínky na ten den. Procházela chodbami paláce a jen matně si vybavovala, kudy se dostane k branám do města. Měla za to, že to je to, po čem touží, a co je nejdůležitější – nebo tomu tak aspoň bylo, dokud jim khagan nesdělil tu novinku.

Opustila svou rodinu. Měla tam být, aby ochránila děti, ochránila svého stárnoucího otce a svou prudkou, usměvavou sestru.

„Kapitánko Faliq.“

Nesryn se zastavila při zvuku toho příjemného hlasu, jenž vyslovil titul, na který si stále ještě nedokázala zvyknout. Stála na křižovatce chodeb. Ta před ní by ji dovedla k přední bráně, kdyby jí kráčela stále rovně. Cestou sem si všímala všech výchoďů, které mýjeli.

Na konci chodby, která protínala její, stál Sartaq.

Hezké oblečení ze včerejška bylo to tam. Teď měl na sobě přiléhavý kožený oděv, jehož ramena pokrývala jednoduchá, a přitom pevná zbroj, která chránila také zápěstí, kolena a holeně. Chyběl mu už jen hrudní plát. Dlouhé černé vlasy měl spletené do copu úzkým koženým páskem.

Hluboce se uklonila. Byla to uctivější poklona, než jakou by pozdravila ostatní khaganovy děti. Byl mužem, o němž se uvažovalo jako o khaganově dědici a který by se jednoho dne mohl stát spojencem Adarlanu...

Pokud přežijí.

„Měla jsi na spěch,“ dovtípil se Sartaq s pohledem k chodbě, kterou procházela.

„Já... Mám ve městě rodinu. Chtěla jsem je navštívit.“ Potom bez valného nadšení dodala: „Pokud mě Tvá Výsost nepotřebuje.“

Na tváři mu zahrál ironický úsměv a Nesryn si uvědomila, že odpověděla svým vlastním jazykem. *Jejich* jazykem. „Chystal jsem se prolétnout na Kadaře, svém rukovi,“ vysvětlil jí a rovněž přešel do své mateřštiny.

„Já vím,“ odpověděla. „Slyšela jsem o něm.“

„Dokonce i v Adarlanu?“ Zvedl obočí. Nejenže byl válečník, ale uměl i okouzlovat. Nebezpečná kombinace, i když Nesryn si nevybavovala, že by se někdo zmiňoval o jeho manželce, a na ruce neměl žádný prsten.

„Dokonce i v Adarlanu,“ potvrdila Nesryn, ovšem už nedodala, že průměrný člověk na ulici by o tom nejspíš nevěděl. Zato u ní doma... Tam ho nazývali Okřídleným princem.

„Mohu tě doprovodit? Zdejší ulice jsou bludiště, v němž se dovedu ztratit i já.“

Byla to štědrá nabídka, pocta. „Nechci tě zdržovat od návratu na oblohu.“ Už proto, že neměla tušení, jak mluvit s muži zrozenými a vychovávanými k tomu, aby třímali v rukou moc, kteří byli zvyklí na společnost vznešených dam a pletichářských dvořanů. Podle pověsti však jeho jezdci na rucích mohli pocházet odkudkoli.

„Kadara je zvyklá čekat,“ ujistil ji Sartaq. „Dovol mi alespoň, ať tě doprovodím k bráně. Dnes drží hlídku noví strážci. Nařídím jim, ať si zapamatují tvou tvář, aby tě pustili zpátky.“

Protože v tomto oblečení, s neupravenými vlasy... Strážce by ji opravdu nemusely vpustit do paláce. Což by bylo... zahanbu-jící. „Děkuji,“ odpověděla a srovnala s ním krok.

Mlčky procházeli kolem bílých pruhů látky splývajících z jednoho z otevřených oken. Chaol Nesryn včera pověděl o Kashinově obavě, že za smrtí jeho sestry stojí něčí úklad a že by ji mohli mít na svědomí Perringtonovi muži. Stačilo to na to, aby jí v srdci vyklíčilo zrnko strachu, které ji nutilo všimnout si tváří všech lidí, jež potkala, a pozorovat každý stín.

Nesryn se bez potíží držela Sartaqovi po boku, a když se vedle nich zavlnilo bílé plátno, po očku na prince pohlédla. Ten však kývl na několik klanících se mužů a žen ve zlatých hávech vezírů.

Nesryn se přistihla, jak říká: „Je jich skutečně třicet šest?“

„To číslo nás fascinuje, takže ano.“ Pobaveně si odfrkl a ten zvuk byl značně neprincovský. „Otec uvažoval o tom, že by jejich počet omezil na polovinu, ale víc než politických následků se obával hněvu bohů.“

Moc poslouchat svůj mateřský jazyk a mluvit jím bylo jako závan chladivého podzimního vzduchu. Tady to byla samozřejmost, nikoli důvod, aby na ni ostatní zírali. Vždycky si tak připadala, když sem připlula.

„Setkal se lord Westfall s léčitelkou?“

Nesryn usoudila, že ničemu neuškodí, když mu poví pravdu, a proto odpověděla: „Ano, s Yrene Vížkou.“

„Á, proslulá Zlatá dáma.“

„Jakže?“

„Je úchvatná, nemyslíš?“

Nesryn se pousmála. „Vidím, že jsi v ní našel zálibení.“

Sartaq se potutelně zasmál. „Toho bych se neodvážil. Svého bratra Kashina bych tím zrovna nepotěšil.“

„Cítí k sobě náklonnost?“ Hasar něco v tom smyslu naznačovala.

„Jsou přátelé, nebo jimi spíš byli. Ovšem podle toho, co vím, spolu měsíce nepromluvili. Kdo ví, co se mezi nimi stalo? Ačkoli předpokládám, že nejsem o nic lepší než dvorští klevetníci, když ti to říkám.“

„I tak je užitečné to vědět, pokud s ní máme spolupracovat.“

„Vyhodnotila stav lorda Westfalla příznivě?“

Nesryn pokrčila rameny. „Její posudek vyzněl dost váhavě.“

„To je u léčitelů běžné. Nechtějí pacientovi dávat naději a zase mu ji vzít.“ Přehodil si cop na záda. „Mohu tě však ujistit, že Yrene v zimě osobně uzdravila jednoho z Kashinových darghanských jezdců, který utrpěl podobný úraz. Léčitelé už od dávných dob dokázali napravovat taková zranění u lidí z kočovných kmenů i u mých rukhinů. Budou vědět, co dělat.“

Nesryn potlačila naději, která ji zaplavila, když spatřila záři vepředu – otevřené dveře vedoucí na hlavní dvůr a k bráně paláce. „Jak dlouho létáš na rukovi, princí?“

„Myslel jsem, že ses o něm doslechla z příběhů.“ Zatvářil se pobaveně.

„Jen z vyprávění. Raději bych znala pravdu.“

Sartaq na ni upřel tmavé oči s pronikavým soustředěním a Nesryn byla najednou ráda, že se do nich příliš často nedívá. Ne že by měla strach, ale... znepokojovalo ji, když na ní spočívala plná síla toho pohledu. Byl to pohled orla – nebo ruka. Bystrý a ostrý.

„Bylo mi dvanáct, když nás otec všechny vzal do hnízdišť v horách. Odkradl jsem se, vyšplhal na ruka samotného kapitána a vzlétl jsem na nebe, takže mě museli honit... Otec mi řekl, že kdybych se rozbil o skály, patřilo by mi to za mou hloupost. Potrestal mě tím, že mi přikázal žít mezi rukhiny, dokud nedokážu, že nejsem naprostý blázen, což mi podle něj zabere zbytek života.“

Nesryn se tiše zasmála a zamrkala ve slunečním světle, když vyšli na velké nádvoří. Oblouky i sloupy zdobily reliéfy rostlin a zvířat a palác se nad nimi tyčil jako bájný gigant.

„Naštěstí mě pošetilost nezabila a místo toho jsem si zamiloval létání a jejich způsob života. Dávali mi co proto, neboť jsem byl princ, avšak brzy jsem prokázal svou odvahu. Kadara se vylíhla, když mi bylo patnáct, a sám jsem o ni pečoval. Od té doby už jsem jiného oře neměl.“ Onyxové oči se mu rozzářily hrdostí a něhou.

Nesryn a Chaol by ho přesto požádali, zoufale prosili, aby svého milovaného ruka vedl do boje proti wyvernům, kteří byli několikrát těžší, byli obdaření nesrovnatelnou brutální silou a měli ocasy pokryté jedovými ostny. Nesryn se stáhl žaludek.

Došli k vysoké hlavní bráně, v níž se mezi obřími deskami z bronzu pobitého hřeby otvíraly menší dveře, kterými se dalo vyjít mezi kolemjdoucí pospíchající k paláci a zpět. Nesryn nehybně stála, zatímco ji princ představoval po zuby ozbrojeným strážcům na hlídce, kterým nařídil, aby jí umožnili bez omezení procházet. Když se strážci uklonili s pěstmi přitisknutými na hrudích na znamení souhlasu, na jílcích mečů, které měli křížem připevněné na zádech, se zalesklo slunce.

Všimla si, že se na ně Chaol skoro nedokázal podívat, ať už šlo o strážce v paláci nebo v přístavu.

Sartaq ji provedl malými dveřmi zasazenými v bronzu tlustém bezmála celou stopu a doprovodil ji na širokou dlážděnou třídu, jež klesala do labyrintu městských ulic. V okolí stály krásné domy strážené dalšími strážci – sídla boháčů, kteří chtěli přebývat ve stínu paláce. Ulice ale byla plná lidí, kteří šli po své práci nebo se jen tak procházeli, a našlo se tu i pár poutníků, kteří se vydali až sem na vrchol, aby si prohlédli palác, a teď se snažili nakouknout dovnitř dveřmi, jimiž se vydali ven Nesryn a Sartaq, aby zahlédli aspoň něco z nádvoří. Zdálo se, že prince po jejím boku nikdo nepoznal, přestože Nesryn neuniklo, že strážci na ulici i u brány sledovali pohyby kolemjdoucích a naslouchali každíčkému slovu.

Letmo na prince pohlédla a neměla nejmenší pochyby o tom, že i on má dobrý přehled o svém okolí, zatímco stál před bránou, jako by byl obyčejným mužem. Nesryn si prohlížela ulice kypící životem a naslouchala jejich ruchu. Cesta do domu příbuzných, jenž stál na druhé straně města, jí pěšky měla zabrat hodinu, ovšem kvůli spleťtí dopravě by to v kočáru nebo na koni trvalo ještě déle.

„Jsi si jistá, že nepotřebuješ doprovod?“

Nesryn se málem pousmála, když ho přistihla, jak ji po očku

pozoruje. „Dokážu se o sebe postarat, princí, ale děkuji ti za tu poctu.“

Sartaq si ji změřil a krátce ji odhadoval jako pravý válečník. On sám se nemusel téměř ničeho obávat, když vyšel za zdi paláce. „Pokud máš čas nebo zájem, měla by ses prolétnout na rukovi. Nahoře je vzduch čistý, ne plný prachu a pachu moře.“

Navíc tam nehrozí, že by je zaslechly zvědavé uši.

Nesryn se hluboce uklonila. „To bych velmi ráda.“

Cítila, jak ji princ pozoruje, když procházela sluncem zalitou třídou a přitom se vyhýbala kočárům i vozíkům, které se draly vpřed. Neodvážila se ohlédnout a sama nevěděla proč.

Chaol počkal po Nesrynině odchodu půl hodiny a pak zavolal Kadju. Ta čekala na chodbě a vklouzla do komnat, jakmile zaslechla své jméno. Chaol sledoval, jak služebná přichází lehkým, svižným krokem předsíní a se sklopenýma očima očekává jeho rozkaz.

„Chci tě požádat o laskavost,“ řekl pomalu a zřetelně a v duchu se proklínal, že se nenaučil jejich jazyku za ta léta, kdy ho studoval Dorian.

Žena jen pokývla.

„Potřebuji, aby ses vydala do přístavu, někam, kde se dají dozvědět informace, a abys zjistila, jestli nedorazily novinky ohledně útoku ve Zlomuvalu.“ Kadja byla včera v trůnním sále a nepochybně to slyšela. Zvažoval, jestli Nesryn nepoprosí, aby provedla průzkum, až bude ve městě, jenže pokud šlo o chmurné zprávy... Nechtěl, aby se je dozvěděla, když bude sama, a aby je o samotě snášela celou cestu do paláce. „Myslíš, že bys to mohla udělat?“

Kadja zvedla konečně oči, ponechávala však hlavu sklopenou. „Ano,“ odpověděla prostě.

Chaol si uvědomoval, že nejspíš slouží některému členu královské rodiny nebo jednomu z vezírů v paláci. Ovšem to, že ji požádal, aby získala další informace, ho určitě nemohlo nijak ohrozit. Kadjin pán nebo paní by to nanejvýš mohli považovat za zajímavý detail. A pokud by na něj pohlíželi jako na slabocha nebo hlupáka, protože si dělá starosti o svou zemi, ať táhnou do pekel.

„Dobře,“ odvětil Chaol a křeslo pod ním zavržalo, když s ním popojel o stopu dopředu. Snažil se při tom zvuku a při tichu svého nehybného těla nezamračit. „Je tu ještě něco, oč bych tě chtěl požádat.“

To, že se Nesryn věnovala rodině, ještě neznamenal, že on bude zahálet.

Když ho však Kadja přivezla k Arghunovým komnatám, zvažoval, jestli s tou schůzkou raději neměl počkat, až se Nesryn vrátí.

Předpokoj nejstaršího prince byl stejně velký jako předsín Chaolovy komnaty. Byl to podlouhlý oválný prostor, který se na konci otevíral do nádvoří zdobeného třpytivou fontánou, kde se procházela dvojice bílých pávů. Chaol se díval, jak se nesou kolem, a přitom za sebou po břidlicových dlaždicích vlečou záplavu peří bělostného jako sníh a s každým krokem pohybují křehkými korunkami na hlavách.

„Jsou nádherní, že ano?“

Vyřezávané dveře nalevo se otevřely. Vyšel z nich princ s úzkým obličejem a upřel na ptáky chladné oči.

„Úchvatní,“ připustil Chaol. Nenáviděl to, že musí zvednout hlavu, aby mohl zachytit princův pohled. Kdyby stál, byl by o dobré čtyři palce vyšší a mohl by při tomto setkání využít svou velikost ve svůj prospěch. Kdyby ovšem stál...

Nedovolil si pokračovat v podobných úvahách. Ne teď.

„Je to můj nejvzácnější pár,“ pokračoval Arghun, který dokonale ovládal Chaolovu mateřštinu. „Mé venkovské sídlo je plné jejich potomků.“

Chaol hledal nějakou odpověď, nějakou poznámku, s níž by se Dorian nebo Aelin snadno vytasili, na nic však nepřicházel. Vůbec na *nic*, co by nevyznělo přihloupale a neupřímně. Proto odvětil: „Určitě je to krásné místo.“

Arghun pozvedl koutky úst. „Když dokážeš nevnímat jejich křik v různých ročních obdobích.“

Chaol zatnul zuby. Jeho lidé ve Zlomuvalu *umírali*, pokud už ovšem nebyli mrtví, a on si tu nezávazně vykládal o ukřižovaných nadutých ptácích... *Toto* byl nyní jeho úkol?

Uvažoval, jestli má dál chodit kolem horké kaše, nebo jít přímo k věci, když vtom Arghun nadhodil: „Předpokládám, že ses mě přišel zeptat, co vím ohledně tvého města.“ Konečně na Chaola upřel chladný pohled a Chaol neuhnul zrakem. Pokud šlo o souboj v tom, kdo se první odvrátí, s tím si poradí. Získal po této stránce dost zkušeností s neukázněnými strážci i přezíravými dvořany.

„Přinesl jsi ty informace otcí a mě by zajímalo, kdo ti poskytl podrobný popis útoku.“

Princovy tmavě hnědé oči pobaveně zaplály. „Jsi velmi přímý muž.“

„Moji lidé trpí. Chci o tom vědět co nejvíc.“

„Nuže,“ odvětil Arghun a sebral nitku, která se mu zachytila na výšivce smaragdové haleny, „když už jsme k sobě upřímní, nemohu ti nic z toho prozradit.“

Chaol mrkl – jednou a dlouze.

Arghun ukázal k venkovním dveřím a pokračoval: „Sleduje nás příliš mnoho očí, lorde Westfalle, a to, že jsem byl spatřen v tvé společnosti, vysílá jistou zprávu, ať už v dobrém, nebo ve zlém, bez ohledu na to, o čem jednáme. Takže ačkoli si tvé návštěvy vážím, musím tě požádat, abys odešel.“ Sluhové čekající u dveří předstoupili, nejspíš aby ho odvezli.

Když Chaol uviděl, jak jeden z nich natahuje ruce k opěradlu židle...

Vycenil na sluhu zuby a ten zůstal stát jako přimrazený. „Ne.“

I kdyby muž nemluvil jeho jazykem, očividně porozuměl jeho výrazu.

Chaol se otočil k princí. „Opravdu se mnou chceš hrát hry?“

„O žádnou hru nejde,“ odpověděl Arghun a zamířil k pracovně, kde prodlíval před schůzkou. „Ta informace je správná. Moji zvědové si nevymýšlejí historky pro pobavení. Přeji ti příjemný den.“

S tím se křídla dveří princovy pracovny zavřela.

Chaola napadlo, že by na ně mohl bušit, dokud Arghun nezačne mluvit, a možná by rána pěští neminula ani princovu tvář, jenže... dva sluhové za ním čekali a pozorovali ho.

Nemyslel si ale, že Arghun lhal. O ničem z toho.

Zlomoval vyplenili. Dorian zůstal nezvěstný. A osud jeho národa byl nejistý.

Už sluhovi nevzdoroval, když muž popošel vpřed, aby ho doprovodil zpět do pokoje, a to ho možná rozzuřilo nejvíc ze všeho.

Nesryn se do večere nevrátila.

Chaol nedopustil, aby khagan, jeho děti ani třicet šest vezírů s ostřížím zrakem postřehli náznak obav, jež ho ničily s každou minutou, s níž se Nesryn neobjevila na některé z chodeb, aby se k nim připojila ve velkém sále. Byla pryč už hodiny, aniž by mu poslala zprávu.

Kadja se stihla vrátit hodinu před večerí a jemu stačil jediný pohled na klidný výraz, který důsledně zachovávala, aby všechno pochopil: Ani ona v přístavu nezjistila nic nového o útoku na Zlomual. Pouze potvrdila, co prohlašoval Arghun. Kapitáni a kupci mluvili s důvěryhodnými lidmi, kteří se buď kolem Zlomualu plavili, nebo z něj tak tak unikli. Skutečně došlo k útoku a nikdo nevěděl, kolik si přesně vyžádal obětí nebo v jakém stavu město zůstalo. Veškerý obchod z jižního světadílu byl pozastavený, alespoň směrem na Zlomual a na sever, kdy by lodě musely proplout poblíž města. O Dorianově osudu nepadlo ani slovo.

To ho drtilo a ničilo o to víc, jenomže brzy musel tyto obavy ponechat stranou, když se oblékl na večerí a zjistil, že Nesryn nedorazila. Nakonec čekání vzdal a nechal se Kadjou odvézt na hostinu v khaganově velkém sálu, ale když uplynuly dlouhé minuty a Nesryn se stále nevracela, musel se přemáhat, aby nepropadl strachu.

Mohlo se jí stát cokoli. Cokoli. Zvlášť jestli Kashinovo podezření ohledně smrti jeho sestry bylo opodstatněné. Pokud na dvoře byli morathští špehové, Chaol nepochyboval o tom, že začnou pronásledovat jeho i Nesryn, jakmile se dozvědí o jejich příjezdu.

Měl to vzít v úvahu, než odešla z paláce. Neměl se zaobírat jen svými zatracenými problémy. Kdyby však žádal, aby vyslali strážce, který by ji našel, jen by tím případným nepřátelům odhalil, čeho si nejvíc váží a kde mají udeřit.

A tak se Chaol snažil polykat jídlo a sotvaže se dokázal soustředit na hovor s lidmi vedle sebe. Po pravici mu seděla těhotná, vážná Duva, která se ho vyptávala na hudbu a tance, jež měli lidé v oblíbě v jeho zemi, nalevo od něj byl Arghun, jenž se nezmínil o jeho odpolední návštěvě a místo toho se ho vyptával na staré i navrhované obchodní trasy. Chaol si polovinu odpovědi vymyslel a princ se usmíval, jako kdyby si to dobře uvědomoval.

Nesryn se však nevrátila.

Zato Yrene ano.

Když byla večere v plném proudu, vešla do síně v o něco hezčí, a přesto prostých šatech v barvě ametystu, oproti nimž jako by její zlatohnědá pokožka zářila. Hasar a její milenka vstaly, aby ji přivítaly. Uchopily ji za ruce, políbily na tváře a princezna vyhodila vezíra usazeného po své levici, aby pro ni udělala místo.

Yrene se uklonila khaganovi, který jí jen se zběžným pohledem pokynul, ať se posadí, a stejně tak pozdravila ostatní členy královské rodiny. Arghun se ji neobtěžoval vzít na vědomí, Duva se na ni zářivě usmála a její manžel jí věnoval poněkud mírnější pousmání. Pouze Sartaq sklonil hlavu, zatímco jeho poslední sourozenec, Kashin, pro ni měl napjatý úsměv, jenž se mu neodrážel v očích.

Přitom ji však vytrvale pozoroval, když zaujala místo vedle Hasar, a Chaol si vzpomněl, že princezna kvůli tomu Yrene ten den škádlila.

Yrene ovšem princí úsměv neoplatila. Jen na něj nepřítomně kývla a zaujala místo, které jí vyčlenila Hasar. Začala si s Hasar a Renií povídat a vzala si maso, jež jí Renia naložila na talíř. Princezdně milence dělalo starosti, že Yrene vypadala přepadlá, pohublá a pobledlá. Yrene přijala každé sousto, které jí nabídl, s nejistým úsměvem a děkovným pokývnutím, a přitom se záměrně neohlédla ani na Kashina, ani na Chaola.

„Doslechl jsem se,“ promluvil ke Chaolovi zprava hlas v jeho rodném jazyce, „že tě svěřili do péče právě Yrene, lorde Westfalle.“

Vůbec ho nepřekvapilo, že ta slova pronesl Kashin, který se k němu nakláněl.

Tak jako ho nepřekvapovalo sotva skrývané varování v mužově pohledu. Chaol ten výraz častokrát vídal: *Tu ženu už si někdo nárokoval.*

Ať už to Yrene bylo příjemné, nebo ne.

Chaol usoudil, že vypovídá v její prospěch, že si prince podle všeho příliš nevšímá. I když se mohl jen divit proč. Kashin byl nejpohlednějším z khaganových dětí a Chaol za roky prožité na hradě často vídal, jak se ženy doslova praly o Dorianovu pozornost. Kashin měl stejný samolibý výraz, jaký Chaol často postřehl na Dorianově tváři.

Kdysi. Už to bylo dávno. V nějakém jiném životě. Ještě než do něj vstoupila nájemná vražedkyně, nákrčník a všechno ostatní.

Strážci rozmístění ve velkém sále jako by se přímo tyčili kolem. Jako by byli sílícími plameny, které přitahovaly jeho pohled. Chaol se odmítal na nejbližšího z nich třeba jen letmo podívat, přestože si ze zvyku všiml, že stojí dvacet stop daleko po straně vyvýšeného stolu. Přímo tam, kde kdysi stával on, před jiným králem a na jiném dvoře.

„To je pravda,“ odpověděl stručně.

„Yrene je naší nejnadanější léčitelkou, když nepočítám představenou Torre,“ pokračoval Kashin a letmo se ohlédl k ženě, která mu stále nevěnovala pozornost a zabrala se ještě víc do rozhovoru s Renií, jako kdyby to chtěla zdůraznit.

„Slyšel jsem.“ *Rozhodně byla léčitelkou s nejostřejším jazykem.*

„Při závěrečných zkouškách získala nejvyšší známky, jaké kdy který léčitel obdržel,“ pokračoval Kashin, zatímco ho Yrene přehlížela, a jeho tváří se mihlo cosi jako ublíženost.

„Snad se samou touhou nerozpustí,“ zamumlal Arghun Sartaqovi, ovšem tím pádem to slyšeli i Duva, její manžel a Chaol. Duva plácla Arghuna po paži a obořila se na něj, že se před ní naklání, když zvedá vidličku k ústům.

Kashin očividně bratrovu nesouhlasnou poznámku nezaslechl nebo si jí nevšímal. A Sartaqovi bylo třeba přiznat, že jí také nevěnoval pozornost a místo toho se raději obrátil k vezírovi ve zlatém hávu, zatímco Kashin promluvil ke Chaolovi: „Takové známky si nikdo nedokázal ani představit, natož léčitelka, která tu byla jen něco přes dva roky.“

Další nový poznatek. Yrene tedy v Antice nestrávila dlouhou dobu.

Chaol postřehl, že ho léčitelka nenápadně pozoruje. Tiše ho varovala, ať ji nezaplétá do rozhovoru s princem.

Zvážil, která z možností ho víc láká: Dětinská pomsta za to, jak ho předtím popichovala, nebo...

Pomáhala mu, nebo o tom alespoň uvažovala. Byl by hlupák, kdyby si ji ještě víc zneprátelil.

Proto Kashinovi řekl: „Slyšel jsem, že většinou pobýváš v Balruhnu a dohlížíš na pozemní vojska.“

Kashin se napřímil. „To je pravda. Většinu roku trávím na jihu a sleduji výcvik našich oddílů. Když nejsem tam, zdržuji se na stepích s lidem mé matky – s pány koní.“

„A díky bohům za to,“ zabručela Hasar z druhého konce stolu, čímž si vysloužila varovný pohled od Sartaqa. Hasar jen zakoulela očima a pošeptala něco do ucha své milence. Renia se dala do jiskrného, zvonivého smíchu.

Yrene ho však dál pozorovala a Chaol by přísahal, že se jí v očích zračí podráždění – jako kdyby skřípala zuby už jen při pouhé jeho přítomnosti u stolu –, zatímco mu Kashin začal vysvětlovat život ve městě na jihozápadním pobřeží a porovnával ho se životem kočovných kmenů na stepích.

Chaol na Yrene vrhl stejně rozmrzelý pohled ve chvíli, kdy se Kashin odmlčel a napil se vína, a pak se prince začal vyptávat na podrobnosti z jeho života. Usoudil, že tak získá důležité informace o jejich vojsku.

Nebyl jediný, kdo si to uvědomil. Arghun bratra přerušil v polovině věty, kdy vyprávěl o výhních, které vybudovali na severním území: „Raději neprobírejme obchodní záležitosti u večere, bratře.“

Kashin jako poslušný voják utichl.

A Chaol v ten okamžik pochopil, že Kashin není považovaný za otceva možného zástupce. Ne když poslouchal nejstaršího bratra jako obyčejný bojovník. Zdálo se ale, že je to slušný člověk a byl by lepší volbou než pohrdavý, odtažitý Arghun nebo vlčici podobná Hasar.

Nevysvětlovalo to ovšem Yreninu snahu udržovat si od prince odstup. Ne že by do toho Chaolovi něco bylo nebo ho to nějak zajímalo. Rozhodně ne, když Yrene zlostně stiskla rty, kdykoli třeba jen natočila hlavu Chaolovým směrem.

Mohl by na to poukázat a zeptat se jí rovnou, jestli to znamená, že se rozhodla, že ho *nebude* léčit, jenže pokud v ní Kashin nacházel zalíbení, bez ohledu na to, jestli ho nenápadně odmítala, nebo ne, určitě by nebylo moudré pouštět se s ní tady u stolu do křížku.

Za zády mu zazněly kroky, ale byl to jen manžel jedné z vezírek, který ženě pošeptal cosi do ucha a znovu se vytratil.

Nesryn se pořád neobjevovala.

Chaol se rozhlížel po pokrmech rozmístěných na stole a počítal, kolik chodů ještě zbývá. Včerejší hostina trvala celé věky, a dnes ještě nepřinesli jediný zákusek.

Opět obhlédl východy, přeskakoval pohledem stráže na hlídce a pátral po své společnosti.

Když sklouzl zrakem zpátky ke stolu, všiml si, že ho Yrene pozoruje. Její nazlátlé oči byly potemnělé obezřetností a nelibostí, ale také v nich bylo varování.

Věděla, koho hledá. Čí nepřítomnost ho znepokojuje.

K jeho překvapení zlehka zavrtěla hlavou. *Nedávej nic najevo*, jako by mu říkala. *Nežádej, aby se ji někdo vydal hledat.*

Už dospěl ke stejnému rozhodnutí, ale stroze na Yrene pokývl a pokračoval v jídle.

Kashin se pokusil přimět Yrene k hovoru, jenže ona ho svými krátkými odpověďmi pokaždé záhy zdvořile umlčela.

Třeba opovržení vůči Chaolovi, které ráno projevovala, bylo prostě jen součástí její povahy, spíš než že by za ním stála nenávist vyvolaná adarlanským vpádem. Nebo možná jen nenáviděla muže. Bylo těžké neupírat pohled na slabou jizvu na jejím hrdle.

Chaolovi se podařilo vyčkat do doby, kdy přinesli zákusky, potom začal předstírat vyčerpání a odjel od stolu. Kadja už na něj čekala u sloupů na konci chodby spolu s ostatními sluhy a beze slova odvezla křeslo, zatímco Chaol skřípěl zuby při každém zarachocení jeho kol.

Yrene se s ním slovem nerozloučila, ani mu neslíbila, že se zítra znovu setkají. Vůbec nepohlédla jeho směrem.

Když se Chaol vrátil do komnat, Nesryn tam nebyla. Pokud by po ní pátral, pokud by poukázal na možné nebezpečí, na jejich blízký vztah a na to, jak by to proti nim mohl kterýkoli nepřítel využít...

Proto jen vyčkával. Naslouchal fontáně v zahradě, zpěvu slavička usazeného venku na fíkovníku a tikání hodin na římse v obývacím pokoji.

Jedenáct. Dvanáct. Řekl Kadje, ať se jde prospat, že se o sebe postará a uloží se sám. Kadja ho však neopustila. Jen se postavila k malované zdi v předsíni a čekala.

Byla skoro jedna hodina, když se dveře otevřely.

Nesryn vklouzla dovnitř. Poznal to díky tomu, že se naučil rozeznávat zvuky jejích pohybů.

Uviděla světlo svíček v obývacím pokoji a vešla dovnitř.

Nebyla zraněná. Naopak z ní vyzařovalo jakési světlo. Tvář měla zrudlé a oči jí zářily jasněji než ráno. „Mrzí mě, že jsem propásla večeri.“ To bylo všechno, co mu řekla.